

ORĘDOWNIK

STAROSTWA I POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby, przynajmniej raz w tygodniu. — Prenumerata kwartalna 180 mk., miesięczna 70 mk. — Poszczególne numery 10 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 20.— marek od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 30.— marek od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład i drukarnia: „Gazeta Gdańska” Tow. Akc., Gdańsk.

Nr. 3.

Puck, środa, dnia 18 stycznia 1922 r.

Rok 36.

Część Urzędowa

- Treść:** 19. Ustawa z dnia 16 grudnia 1921 r. o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej i rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1921 r. w przedmiocie przepisów wykonawczych do ustawy o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej.
20. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 października 1921 r. w przedmiocie poboru na rzecz Skarbu Państwa dodatku do podatków: gruntowego, podymnego, domowo-klasowego i budynkowego.

19.

USTAWA

z dnia 16 grudnia 1921 r. o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej.

Art. 1. Celem przywrócenia równowagi budżetowej, tudzież stworzenia podstawy dla banku biletowego, pobraną będzie nadzwyczajna danina państwowa.

Osoby, obowiązane do płacenia daniny.

Art. 2. Nadzwyczajnej daninie państwowej podlegają:

I. Osoby fizyczne i prawne, z wyjątkiem osób, wymienionych w części II niniejszego artykułu, obowiązane do opłacania następujących podatków bezpośrednio:

A. W b. dzielnicy rosyjskiej:

- a) płatnicy podatku gruntowego,
- b) płatnicy podatku podymnego w miasteczkach (osadach), posiadający nieruchomość bez gruntu, lub z gruntem poniżej trzech morgów,
- c) płatnicy państwowego podatku od nieruchomości miejskich.
- d) płatnicy zasadniczego podatku przemysłowego od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, nie obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, tudzież od zajęć osobistych, nie wymienionych w części V niniejszego artykułu, z wyjątkiem osób i przedsiębiorstw, o których mowa w części VII niniejszego artykułu.

B. W b. dzielnicy austriackiej:

- a) płatnicy podatku gruntowego,
- b) płatnicy podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego na całym obszarze, oraz podatku domowo-klasowego, płatnego i idealnego, pobieranego w miastach i miasteczkach, wymienionych w ustawach krajowych b. Królestwa

Galicji z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. Ust. Kraj. Nr. 24) i z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. Ust. Kraj. Nr. 51), jak również w innych miejscowościach o charakterze miejskim, oznaczonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia,

- c) płatnicy powszechnego podatku zarobkowego od przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych, domokrażnych i wędrownych, tudzież od zajęć, nie wymienionych w części V niniejszego artykułu, z wyjątkiem osób i przedsiębiorstw, o których mowa w części VII niniejszego artykułu.

C. W b. dzielnicy pruskiej:

- a) płatnicy podatku gruntowego,
- b) płatnicy podatku budynkowego w miastach, miasteczkach, miejscowościach o charakterze miejskim, jak również w innych miejscowościach, oznaczonych w drodze rozporządzenia przez Ministra Skarbu,
- c) płatnicy podatku procederowego, z wyjątkiem osób, względnie przedsiębiorstw, wymienionych w części II i VII niniejszego artykułu, tudzież płatnicy podatku od handlu domokrażnego.

II. Osoby prawne, obowiązane do publicznego składania sprawozdań, podlegające podatkowi przemysłowemu, względnie szczególnemu podatkowi zarobkowemu lub procederowemu na rok 1921, z wyjątkiem tych, które prowadzą przedsiębiorstwa, wymienione w części VII niniejszego artykułu.

III. Dzierżawcy i użytkownicy nieruchomości ziemskich, będących własnością instytucji, wyszczególnionych w art. 3 punkt 1.

IV. Osoby, zajmujące w cudzych nieruchomościach, położonych w miejscowościach o charakterze miejskim, mieszkania oraz lokale przemysłowe lub handlowe z tytułu najmu lub tytułem darmym.

V. Osoby fizyczne, osiągające dochody z samodzielnego wykonywania wolnych zajęć zawodowych, a mianowicie: lekarze, dentyści, lekarze weterynaryj, felczerzy, adwokaci, obrońcy sądowi, notariusze, wydawcy pism periodycznych, artyści, architekci, inżynierowie, technicy, chemicy oraz ci ajenci, którzy nie opłacają podatków, wymienionych w części I A. d), B. c) i C c) niniejszego artykułu.

VI. Właściciele posiadanych w okresie między 1 października i 31 grudnia 1921 r. samochodów osobowych, ekwipaży w miastach oraz tych drożek konnych i samochodowych, tudzież omnibusów samochodowych, od których nie opłaca się podatku

przemysłowego, względnie zarobkowego lub procederowego.

VII. Osoby fizyczne i prawne, prowadzące kopalnie ropy, rafinerje i fabryki olejów mineralnych, fabryki gazoliny, tudzież przedsiębiorstwa tłoczenia i magazynowania ropy.

O ile osoby te posiadają nieruchomości ziemskie lub miejskie, nie służące celom przedsiębiorstwa, podlegają odnośnie do tych nieruchomości daninie, określonej w części 1 niniejszego artykułu.

Art. 3. Od daniny są zwolnione:

1. odnośnie do wszystkich kategorii daniny, wymienionych w art. 2: Państwo, związki samorządowe, instytucje humanitarne i oświatowe oraz instytucje ubezpieczeń społecznych, związki zawodowe, spółdzielnie aprowizacyjne i ich związki;
2. odnośnie do kategorii daniny, wymienionej w art. 2, część II: komunalne kasy oszczędności, tudzież instytucje kredytu długoterminowego, emitujące listy zastawne, a nie posiadające kapitału zakładowego; o ile jednak te instytucje posiadają nieruchomości ziemskie lub miejskie, to opłacają daninę na zasadzie art. 2 A. a), b), c), B. a), b), C. a), b);
3. odnośnie do kategorii daniny, wymienionej w art. 2 części IV:
 - a) prawnie uznane instytucje religijne,
 - b) uwierzytelnieni przy Rządzie Polskim, a nie posiadający obywatelstwa polskiego przedstawiciele dyplomatyczni i konsularni państw obcych, tudzież dodani im pracownicy obcokrajowcy,
 - c) osoby, których główne źródło utrzymania stanowią pobierane renty: inwalidzka, urazowa, na starość, wdowia lub zaopatrzenie emerytalne,
 - d) dozorczy (stróże domów) odnośnie do zajmowanych przez nich mieszkań służbowych,
 - e) osoby, utrzymujące się z ofiarności publicznej;
4. odnośnie do kategorii daniny, wymienionej w art. 2 części VI:
 - a) osoby, wskazane w punkcie 3 b) niniejszego artykułu,
 - b) osoby, wykonywujące zawodowo handel samochodami i od handlu tego opłacające podatek przemysłowy, względnie zarobkowy lub procederowy — odnośnie do samochodów, będących przedmiotem tego handlu; jednakże te osoby winny uiścić daninę przynajmniej od jednego samochodu.

Podstawa obliczenia i wysokość daniny.

Art. 4. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 część I, oblicza się przez pomnożenie każdej wymierzonej im za rok 1920 należności całorocznego podatku państwowego przez następujące mnożniki:

A. W b. dzielnicy rosyjskiej:

- a) dla podatku gruntowego głównego, obliczonego w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 477):
 - dla płatników podatku gruntowego głównego, płacących podatku poniżej 1500 mk. 360
 - dla płatników podatku gruntowego głównego, płacących podatku od 1500—3000 mk. 400
 - dla płatników podatku gruntowego głównego, płacących podatku ponad 3000 mk. 450
- b) dla podatku podymnego w miasteczkach (osadach) 60

c) dla państwowego podatku od nieruchomości miejskich 100

d) dla zasadniczego podatku przemysłowego, obliczonego wedle stawek, wprowadzonych ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 437):

1. dla przedsiębiorstw handlowych i kategorii (dodatek do art. 368 ustawy o państwowym podatku przemysłowym) 150
2. dla przedsiębiorstw handlowych II kategorii, wymienionych w punkcie 4 te samej kategorii 100
3. dla pozostałych przedsiębiorstw handlowych I kategorii 85
4. dla pozostałych przedsiębiorstw handlowych II kategorii 60
5. dla przedsiębiorstw handlowych III kategorii 20
6. dla przedsiębiorstw handlowych IV kategorii 15
7. dla przedsiębiorstw handlowych V kategorii tudzież handlu jarmarcznego 5
8. dla przedsiębiorstw przemysłowych I, II i III kategorii 60
9. dla przedsiębiorstw przemysłowych IV, V i VI kategorii 45
10. dla przedsiębiorstw przemysłowych VII i VIII kategorii 35
11. dla przedsiębiorstw żeglugi 35
12. dla osobistych zajęć przemysłowych 35

B. W b. dzielnicy austriackiej:

- a) dla podatku gruntowego, obliczonego w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 389):
 - dla płatników podatku gruntowego, płacących podatku poniżej 2500 mk. 225
 - dla płatników podatku gruntowego, płacących podatku od 2500 do 4200 mk. 250
 - dla płatników podatku gruntowego, płacących podatku ponad 4200 mk. 280
 - b) 1. dla podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego, pobieranego w m. Lwowie 20
 2. dla podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego, pobieranego na pozostałym obszarze izby skarbowej lwowskiej, tudzież na obszarze izby skarbowej krakowskiej 30
 3. dla podatku domowo-klasowego, płatnego i idealnego, wymierzonego na zasadzie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku domowo-klasowego (Dz. U. R. P. Nr. 70 poz. 469), a pobieranego w miastach i miasteczkach, podpadających pod przepisy ustaw kraj. b. Królestwa Galicji (z dnia 13 marca 1889 r. Nr. 24) Dz. Ust. Kraj. i z dnia 3 lipca 1896 r. Nr. 51 Dz. Ust. Kraj.), tudzież w innych miejscowościach o charakterze miejskim, oznaczonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia 60
 - c) dla powszechnego podatku zarobkowego, obliczonego wraz z państwowym dodatkiem wojennym 40
- z tem jednak zastrzeżeniem, iż kwota daniny, obliczona dla każdej jednostki, podlegającej podatkowi zarobkowemu, nie może być wyższą od kwot daniny, przypadających w b. dzielnicy rosyjskiej od zakładów handlowych, względnie przemysłowych I kategorii, jak również nie może być mniejszą od najniższej

kwoty daniny, przypadającej w b. dzielnicy rosyjskie od zakładu handlowego IV kategorii, względnie od zakładu przemysłowego VIII kategorii, w miejscowościach tej samej klasy. Dla celów wymienionych w tej części niniejszego artykułu, ustanawia się podział miejscowości b. dzielnicy austriackiej na klasy, uwidoczniony w załączniku Nr. 1.

C. W b. dzielnicy pruskiej:

- a) dla podatku gruntowego, służącego za podstawę do obliczenia dodatków samorządowych:
dla płatników podatku gruntowego, płacących podatku poniżej 110 mk.	4200
dla płatników podatku gruntowego, płacących podatku od 110 do 220 mk.	4600
dla płatników podatku gruntowego, płacących podatku powyżej 220 mk.	5200
- b) dla podatku budynkowego, służącego za podstawę do obliczenia dodatków samorządowych 100
- c) dla podatku procederowego, służącego za podstawę do obliczenia dodatków samorządowych:
- dla Przedsiębiorstw handlowych, nie wyłączając wskazanych poniżej w punkcie 3:

w I klasie podatkowej	1500
„ II „ „	1000
„ III „ „	750
„ IV „ „	500
 - dla przedsiębiorstw przemysłowych:

w I klasie podatkowej	1000
„ II „ „	750
„ III „ „	500
„ IV „ „	400
 - dla przedsiębiorstw handlowych, podlegających podatkowi wyszynkowemu:

w I klasie podatkowej	5000
„ II „ „	3000
„ III „ „	2000
„ IV „ „ oraz dla przedsiębiorstw, uwolnionych od podatku procederowego, a płacących podatek wyszynkowy	1000

Do obliczonych na zasadzie powyższych mnożników kwot daniny mają zastosowanie zastrzeżenia, wymienione w części B. c) niniejszego artykułu.

Podział miejscowości w b. dzielnicy pruskiej na klasy zawiera załącznik Nr. 2. Najniższej daninie, obliczonej na zasadzie poprzedniego ustępu, podlegają również przedsiębiorstwa, które w roku 1920 były uwolnione od podatku procederowego na mocy § 7 ustawy z dnia 24 czerwca 1891 r.

- d) dla podatku od handlu domokrażnego . . . 500

Art. 5. Osobom, którym podatki, wyszczególnione w częściach A. d), B. c) i C. c) 1 i 2 art. 4, wymierzono po raz pierwszy dopiero za rok 1921, należy obliczyć daninę przez pomnożenie należności podatkowej za tenże rok przez mnożniki, ustalone w części A. d) artykułu 4, o ile chodzi o b. dzielnicę rosyjską, a przez szóstą część mnożników, ustalonych w częściach B. c) i C. c) 1 i 2 artykułu 4, o ile chodzi o b. dzielnicę austriacką, względnie pruską.

Azt. 6. Na obszarze województw: nowogrodzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białostockiego, białowiejskiego, bielskiego, grodzieńskiego, sokólskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego danina, przypadająca od płatników,

wymienionych w art. 2 część I A. a) obliczoną zostanie w wysokości uwidocznionej w załączniku Nr. 3.

Art. 7. Daninę, przypadającą od osób wspomnianych w art. 2 cz. II, oblicza się od spółek handlowych i bankowych, powstałych przed 1 stycznia 1920 r., w wysokości 15 procentów od kapitału zakładowego (akcyjnego, udziałowego, składkowego i t. p.), tudzież zapasowego i rezerwowego według stanu w dniu ogłoszenia ustawy niniejszej, od wszystkich innych zaś — w wysokości 10 procentów od tychże kapitałów.

O ile jednak osoby wspomniane posiadają nieruchomości, maszyny, narzędzia produkcji lub patenty, nabyte przed rokiem 1920, należy wartość nabycia tych przedmiotów przewalutować, celem określenia podstaw obliczenia daniny, drogą pomnożenia jej przez następujące współczynniki:

- o ile nabycie nastąpiło przed 1 stycznia 1916 roku — przez 20
- o ile nabycie nastąpiło w czasie od 1 stycznia 1916 roku do 31 grudnia 1918 roku — przez 10
- o ile nabycie nastąpiło w 1919 r. — przez 5

Postanowienia ustępu poprzedniego mają zastosowanie również do kapitałów, już za zgodą Ministra Skarbu przewalutowanych na innych podstawach.

Kapitał zakładowy przedsiębiorstw, należących do osób prawnych, których zarządy znajdują się poza obszarem Rzeczypospolitej, określa się wedle przepisów¹ zawartych w ostatniej części art. 21 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 82 poz. 550), przy czym stosuje się analogicznie przepisy drugiego i trzeciego ustępu niniejszego artykułu.

Art. 8. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 części III oblicza się:

I. dla użytkowników, korzystających z gruntu pod tytułem darmym:

- w wysokości, określonej w art. 4 A. a), B. a) i C. a) i w art. 6, o ile grunt jest obciążony podatkiem gruntowym,
- w wysokości przeciętnego obciążenia daniną gruntów, znajdujących się w tej samej lub w sąsiedniej wsi, względnie gminie, o ile grunt nie jest obciążony podatkiem gruntowym.

II. dla innych użytkowników i dzierżawców w wysokości, określonej w art. 35 z tem, że za podstawę obliczenia przyjmuje się kwotę daniny, jakaby przypadała w myśl punktu pierwszego, względnie drugiego części I niniejszego artykułu.

Art. 9. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 części IV, oblicza się w wysokości dwukrotnego zasadniczego komornego, płaconego za rok 1921.

Od mieszkań i lokalów, zajmowanych tytułem darmym w cudzych nieruchomościach, daninę oblicza się w wysokości dwukrotnej rocznej wartości użytkowej, odpowiadającej komornemu (ustęp pierwszy niniejszego artykułu) za mieszkania i lokale najęte, znajdujące się w tych samych lub podobnych warunkach.

W tych miejscowościach, w których nie obowiązują zasady ustawy o ochronie lokatorów z dnia 18 grudnia 1920 roku (Dz. U. R. P. Nr. 4/21, poz. 19), daninę przypadającą od osób, wymienionych w niniejszym artykule, oblicza się w wysokości 2 000 mk. od każdego pokoju, względnie pomieszczenia.

Art. 10. Daninę, przypadającą na zasadzie art. 2 części V, oblicza się w wysokości jednej piątej

części dochodu, osiągniętego z wolnych zajęć zawodowych w roku 1920, a ustalonego przy wymiarze państwowego podatku dochodowego na rok podatkowy 1921.

Art. 11. Daninę, przypadającą od osób wymienionych w art. 2 części VI, oblicza się w wysokości:

- a) 1.000.000 marek od samochodu osobowego o sile powyżej 15 koni, a w wysokości 750.000 marek od samochodu o sile mniejszej,
- b) 200.000 marek od ekwipażu parokonnego i 100.000 marek od ekwipażu jednokonnego,
- c) 20.000 marek od dorożki dwukonnej i 10.000 marek od dorożki jednokonnej w Warszawie i Łodzi, a w połowie tych sum od dorożek w innych miastach,
- d) 100.000 marek od omnibusu samochodowego i 40.000 marek od dorożki samochodowej.

Art. 12. I. Daninę, przypadającą na zasadzie art. 2 części VII oblicza się:

1. od szybów produkujących ropę:

- a) w wysokości 10 000 marek od każdej cysterny ropy pojemności 10 000 kg., wydobytej w czasie od 1 lipca 1920 r. do 30 czerwca 1921 r., za potrąceniem ilości, zużytej na opał własnych szybów, oraz ropy bruttowej, tudzież w wysokości 50 fenigów od każdego w powyższym czasie wyprodukowanego, a sprzedanego metra sześciennego gazu ziemnego.

Od tej jednak ilości ropy, która przez producentów została wywiezioną zagranicę w okresie między 1 stycznia 1920 r. a 15 listopada 1921 r., należy w miejsce stawki 10000 marek zastosować stawkę 20 000 marek od każdej wywiezionej cysterny; a od tej ilości gazu ziemnego, która sprzedaną została za kontraktami, zawartymi po 31 grudnia 1920 r. na rok z góry, zamiast wspomnianej w punkcie a) stawki jednostkowej, zastosować stawkę procentową w wysokości 10% ceny sprzedażnej. Stawka 20 000 marek nie dotyczy ropy, wywiezionej zagranicę na podstawie umowy z Rządem, zawierającej oznaczenie ceny niższej niż równoczesna targowa, lub zapewniającej Rządowi dochody, przewyższające stawkę eksportową. W tych wypadkach oblicza się daninę w wysokości 10 000 marek od każdej cysterny

- b) w wysokości 10% ceny sprzedażnej cysterny ropy bruttowej, wyprodukowanej w okresie, oznaczonym w punkcie a);

2. od szybów jeszcze nieprodukujących, a będących w wierceniu w ostatnim miesiącu przed ogłoszeniem ustawy:

- a) w wysokości 400 000 marek od każdego rygu w Borysławiu, Mrażnicy i Tustanowicach,
- b) w wysokości 200 000 marek od każdego rygu, znajdującego się w okręgu urzędu górniczego w Stanisławowie,
- c) w wysokości 100 000 marek od każdego rygu w zachodniej Małopolsce oraz w Uryczu, Opacie i Schodnicy.

Postanowienia powyższe nie dotyczą rygów na terenach, znajdujących się w tych gminach, w których niema jeszcze szybów produkcyjnych;

3. od rafinerji, fabryk olejów mineralnych, fabryk gazoliny, przerabiających surowiec — w wysokości 10 000 marek od każdej cyster-

ny surowca o pojemności 10 000 kg., przerobionego w okresie, wspomnianym w punkcie 1. a), względnie od przerobionego gazu, przyczem 2 metry sześciennego gazu liczy się 1 kg. ropy;

4. od rafinerji i fabryk olejów mineralnych, przerabiających półfabrykaty — w wysokości 20 000 marek od każdej cysterny półfabrykaty, przerobionego w powyższym okresie.

Rafinerje, przerabiające ropę lub półfabrykaty na podstawie umów o przeróbkę, mają prawo regresu do oddającego ropę do przeróbki, w wysokości połowy daniny, zapłaconej od tej ropy;

5. od przedsiębiorstw magazynowania i tłoczenia ropy — w wysokości 500 marek od każdej cysterny ropy, przetłoczonej w okresie, wspomnianym w punkcie 1 a).

II. Daninę, przypadającą od rafinerji spirytusu, a obliczoną na zasadzie art. 4 A. d), B. c) i C. c) tudzież na zasadzie art. 7 podwyższa się o 50%.

Postępowanie.

Art. 13. Daninę, przypadającą od osób wymienionych w art. 2 części I oblicza na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej władza podatkowa pierwszej instancji, na obszarze b. dzielnicy austriackiej urząd podatkowy, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej władza właściwa do wymiaru podatku obrotowego tego okręgu, w którym położone są przedmioty podatkowe, obłożone odnośnymi podatkami podstawowymi (art. 4), w terminie 3-tygodniowym od dnia ogłoszenia rozporządzenia wykonawczego do niniejszej ustawy.

Art. 14. Podstawę do obliczenia daniny, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 I. A. a) b) w b. dzielnicy rosyjskiej ustala władza podatkowa I instancji zbiorowo dla całych wsi, osad lub kolonji, a oddzielnie oblicza dla każdego majątku ziemskiego, folwarcznego; daninę, przypadającą od innych osób, wymienionych w art. 2 I obliczają właściwe władze (urzędy) wskazane w art. 13, indywidualnie.

Księgi poboru daniny sporządza się w dwóch egzemplarzach, dla każdej grupy płatników oddzielnie.

Art. 15. Po dokonaniu obliczenia daniny na zasadzie art. 14 władze (urzędy), wymienione w art. 13, przesyłają niezwłocznie właściwym urząd gminnym (wiejskim i miejskim) księgi poboru w jednym egzemplarzu, a drugi egzemplarz w b. dzielnicy rosyjskiej odstępują kasie skarbowej, zaś w b. dzielnicy austriackiej i pruskiej zatrzymują u siebie. Na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej zarząd gminy wiejskiej jest obowiązany sporządzić przy współudziale przedstawicieli właściwych zebrań gromadzkich w nieprzekraczalnym terminie dni 14-tu listę rozkładu daniny, obliczonej w myśl ustępu pierwszego art. 14 i w art. 37, pomiędzy poszczególnych płatników w stosunku do przypadających od każdego z nich podatków podstawowych lub w razie braku rejestru pomiarowego i sporządzonej na jego podstawie listy rozkładu podatków na mocy uchwał przedstawicieli zebrań gromadzkich

Otrzymane od władz (urzędów), wymienionych w art. 13, księgi poboru (art. 14), a w b. dzielnicy rosyjskiej także sporządzone w myśl poprzedniego ustępu niniejszego artykułu listy rozkładu daniny winien zarząd gminny wiejski i miejski niezwłocznie po otrzymaniu ksiąg, względnie po

sporządzeniu list wyłożyć na przeciąg 14 dni w miejscu powszechnie dostępnem (w kancelarii gminnej, u sołtysa, w magistracie, komisariatach i t. p.), dla przejrzenia przez płatników i do dnia wyłożenia podać uprzednio ogłoszenie do wiadomości publicznej.

Od rozkładu daniny, dokonanego (na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej) w trybie, przewidzianym w ustępie drugim niniejszego artykułu, wolno płatnikowi wnieść zażalenie w ciągu ośmiu dni, licząc od pierwszego dnia okresu wyłożenia listy rozkładu, do władzy podatkowej I instancji, która rozstrzyga sprawę ostatecznie. Przy rozstrzyganiu zażeń decydującym jest rejestr pomiarowy i stawki głównego podatku gruntowego na rok 1920.

Art. 16. Od obliczenia daniny, uskutecznionego w trybie, wskazanym w art. 14, wolno płatnikom wnieść odwołanie do izby skarbowej za pośrednictwem władzy (urzędu), wspomnianej w art. 13, w ciągu dni czterech, licząc od dnia następnego po upływie okresu wyłożenia (art. 15, ustęp drugi).

Odwołania rozstrzyga ostatecznie izba skarbowa, opierając swoją decyzję na badaniu tak prawidłowości obliczenia daniny pod względem rachunkowym, jako też słuszności podstawy obliczenia, przyczem jeśli wymiar podatku, na którym się opiera obliczenie daniny, dokonany był niesłusznie, to za podstawę wymiaru daniny powinna być wzięta kwota nie wymierzonego, lecz przypadającego podatku.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku zapłacenia daniny w terminie, określonym w art. 17, ustęp drugi.

Art. 17. Danina, obliczona w sposób wskazany w art. 14 i 15, winna być wpłacona w dwóch równych ratach: na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej do kas zarządów gminnych lub do kas publicznych albo prywatnych, przez zarządy gminne do poboru upoważnionych, albo też do właściwej kasy skarbowej (urzędu podatkowego), a na obszarze b. dzielnicy pruskiej do kasy władzy, wymienionej w art. 13, względnie do kas, przez nią upoważnionych. Każda kasa otrzymuje egzemplarz księgi poboru.

Termin wpłacenia pierwszej raty przypada w ciągu czterech tygodni, licząc od ósmego dnia wyłożenia księgi poboru, względnie list rozkładu do publicznego przejrzenia (art. 15 ustęp drugi); druga rata winna być wpłacona w ciągu sześciu tygodni po upływie terminu płatności pierwszej raty.

Niewpłacone w powyższych terminach raty daniny będą ściągnięte przez zarząd gminy przymusowo wraz z kosztami egzekucyjnymi i odsetkami za zwłokę w wysokości 5% od sta miesięcznie, począwszy od dnia następnego po upływie terminów, oznaczonych w ustępie drugim niniejszego artykułu, przyczem każdy miesiąc rozpoczęty liczy się za cały.

Organa poborowe mają prawo bezpośrednio żądać pomocy policji państwowej przy przymusowym ściągnięciu daniny środkami ustawowemi, jakoteż dla strzeżenia sum wpłaconej daniny; policja jest obowiązana niezwłocznie spełnić odnośne żądania.

Art. 18. Zarządy gmin są obowiązane pobrać kwoty daniny wpłacać niezwłocznie, w każdym razie co trzy dni, do kasy skarbowej (urzędu podatkowego) swego okręgu, ewentualnie za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności.

Gmina odpowiedzialna jest całym swoim majątkiem, jakoteż swemi dochodami za kwoty daniny,

pobrań przez zarząd gminy i samowolnie rozdysponowane, z tem że kwotom tym przysługują przywileje, względnie ustawowe prawo pierwszeństwa, przed wszystkimi przywilejami i obciążeniami.

Art. 19. Daninę, przypadającą od osób prawnych, wymienionych w art. 2 części II, winny osoby, sprawujące zarząd majątkiem tychże osób prawnych, w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia ogłoszenia rozporządzenia wykonawczego do ustawy niniejszej, obliczyć i przesłać izbie skarbowej szczegółowe jej obliczenie, sporządzone wedle najlepszej wiedzy i sumienia, a to pod rygorem skutków art. 99 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 82 poz. 550). Izba skarbowa ustali z urzędu wysokość daniny w tych wypadkach, gdy wspomniane obliczenia nie będą przedłożone w wyżej wskazanym terminie.

Danina, o której mowa w niniejszym artykule, winna być wpłacona w dwóch równych ratach do kasy skarbowej (urzędu podatkowego) tego okręgu, w którym znajduje się siedziba zarządu osoby prawnej. Płatność pierwszej raty przypada w ciągu ośmiu tygodni, licząc od dnia ogłoszenia rozporządzenia wykonawczego do ustawy niniejszej, płatność drugiej raty — w ciągu sześciu tygodni po upływie terminu płatności pierwszej raty.

Dowody uiszczenia każdej raty winny być złożone izbie skarbowej.

Kwoty daniny, niewpłacone w powyższych terminach, ściągnięte będą przymusowo przez organa skarbowe, przyczem będą pobrane oprócz kosztów egzekucyjnych odsetki za zwłokę w wysokości, określonej w art. 17 ustęp trzeci.

Art. 20. Izba skarbowa bada prawidłowość obliczenia i jeżeli okaże się, że daninę wniesiono w kwocie mniejszej niż należało, to osoby, sprawujące zarząd majątku osoby prawnej, winne są wpłacić przypadającą różnicę wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości, określonej w art. 17 ustęp trzeci, liczonemi od dnia następnego po upływie terminów, wskazanych w ustępie drugim art. 19, w ciągu ośmiu dni od dnia postawienia w tym względzie żądania izby skarbowej, a to pod rygorem skutków, wskazanych w art. 19 ustęp ostatni.

Sprawdzenie obliczenia przez izbę skarbową winno być dokonane w ciągu ośmiu tygodni od dnia złożenia obliczenia; o ileby sprawdzenie w tym terminie nie nastąpiło, będą po jego upływie liczone od przypadającej różnicy odsetki za zwłokę dopiero od dnia następnego po postawieniu żądania izby skarbowej.

Od decyzji izby skarbowej wolno w terminie, przewidzianym w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, wnieść odwołanie, które rostrzyga ostatecznie Minister Skarbu.

Odwołanie wnosi się do izby skarbowej.

Odwołanie nie wstrzymuje obowiązku zapłacenia wspomnianej różnicy w określonym wyżej terminie.

Art. 21. Danina przypadająca na zasadzie art. 8 część I liczba 1, będzie obliczona i pobrana w trybie, wskazanym w art. 13—17.

Daninę, przypadającą na zasadzie art. 8 część I liczba 2 oraz część II, winny płatnicy obliczyć w 14-dniowym terminie, zakreślonym w art. 15 ustęp drugi, i wpłacić w trybie i terminach, wskazanych w art. 17.

Co do obowiązku składania obliczenia władzom podatkowym, co do sprawdzania złożonego obliczenia i zaskarzania decyzji władz podatkowych, stosuje,

się odpowiednio przepisy art. 19 i 20 z tą różnicą, że obliczenie daniny i dowód jej uiszczenia należy przelać właściwej władzy podatkowej I instancji; odwołania zaś od decyzji tejże władzy rozstrzyga ostatecznie izba skarbową zgodnie z przepisami art. 16.

Art. 22. Daninę, przypadającą od osób, wymienionych w art. 2 część IV, obliczają na podstawie list lokatorów, o których mowa w art. 30, magistraty, względnie urzędy gminne przy współudziale komisji z trzech członków, wybranych przez radę miejską (gminną). Jeżeli rada miejska (gminna) nie dokona wyboru w ciągu czterech dni po otrzymaniu przez magistrat od właściwej władzy podatkowej wezwania do wymiaru daniny, to magistrat mianuje członków komisji.

Ilość komisji w każdej miejscowości oznacza magistrat.

Wyniki obliczenia należy wciągnąć do list lokatorów, jako ksiąg poboru.

Zresztą stosuje się analogicznie przepisy art. 15 ustęp drugi, tudzież art. 16, 17 i 18 z tem, że odwołanie od wymiaru daniny może wnieść także władza podatkowa I instancji, a nałożona ewentualnie przez izbę skarbową wskutek takiego odwołania dopłata winna być uiszczona do 14 dni po otrzymaniu odnośnej decyzji, a to pod rygorem skutków, wspomnianych w trzecim ustępie art. 17.

Art. 23. Daninę, przypadającą na zasadzie art. 2 części V, winni płatnicy wpłacić w terminach, określonych w art. 19, przyczem stosuje się odpowiednio przepisy art. 21 ustęp trzeci.

O ileby wymiar podatku dochodowego na rok 1921 nie był jeszcze skuteczniejszy przed upływem wspomnianych terminów płatności, przyjmą płatnicy za podstawę obliczenia daniny dochód, który powinni byli zeznać w deklaracjach do podatku dochodowego na rok 1921, z tem, że ostateczne obliczenie daniny nastąpi równocześnie z dokonaniem wymiaru wspomnianego podatku na rok 1921, a co do możliwej dopłaty stosowane będą odpowiednio przepisy art. 20 oraz 21 ustęp trzeci. Dokonywane przez płatników tymczasowe obliczenia daniny nie mogą być podstawą do wdrożenia postępowania karnego za przestępstwo z art. 99 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. nr. 82, poz. 550).

Art. 24. Daninę, przypadającą na zasadzie art. 2, części VI, winni płatnicy wpłacić w terminach, określonych w art. 19, przyczem stosuje się odpowiednio przepisy art. 21 ustęp trzeci.

Art. 25. Daninę, obliczoną na zasadzie art. 12 punkt 1 a), 2, 3, 4 i 5 winni płatnicy płacić w trybie i w terminach, określonych w art. 19 i 20.

Danina zaś, wspomniana w art. 12 punkt 1b), będzie pobrana od płatników w drodze potrącenia przy wypłacie im należności przez Skarb Państwa.

Przepisy ogólne.

Art. 26. Gminom wiejskim i miejskim przysięga się tytułem zwrotu kosztów poboru daniny, określonej w art. 2 części I i IV, dwa procenty od kwot daniny, wpłaconych do kas skarbowych (urzędów podatkowych).

Kasy skarbowe (urzędy podatkowe) wypłacą te koszty zarządom gmin w ciągu ośmiu dni po wpłaceniu przez nie ogólnej przekazanej im do

ściągnięcia kwoty daniny i przedstawieniu ksiąg poboru.

Art. 27. Osoby, wchodzące w skład zarządów gminnych wiejskich i miejskich, oraz funkcjonariusze gminni i sołtysi, tudzież osoby sprawujące zarząd majątkiem instytucji, wymienionych w art. 19, i płatnicy, wspomnieni w art. 8 części I, liczba 2 i części II, w art. 2 części V i VI i w art. 25 ustęp pierwszy, są odpowiedzialni za ścisłe i terminowe wykonanie obowiązków, nałożonych na nich na zasadzie ustawy niniejszej i wydanych na jej podstawie zarządzeń.

Art. 28. Winni naruszenia bez usprawiedliwionej przyczyny obowiązków, określonych w art. 27, będą karani grzywną do jednego miliona marek i aresztem do trzech miesięcy, lub jedną z tych kar, a w b. dzielnicy pruskiej grzywną do jednego miliona marek i aresztem, albo więzieniem do trzech miesięcy, lub jedną z tych kar.

Grzywne, na wypadek niemożności ściągnięcia, zastąpi pozbawienie wolności na czas do sześciu miesięcy.

Do orzekania powołane są sądy pokoju (powiatowe) na wniosek władzy skarbowej.

Zamiast przez sądy, wymierzenie kary nastąpić też może przez władze administracyjne. Od orzeczenia karnego, wydanego w drodze administracyjnej, można odwołać się do władzy administracyjnej II instancji w ciągu dni czterech, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia, z uwzględnieniem biegu pocztowego, a od jej orzeczenia w takim samym terminie do właściwego sądu okręgowego, który rozstrzyga sprawę ostatecznie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów, dotyczących odwołania od wyroków sądów pokoju (powiatowych).

Odwołania do władzy administracyjnej II instancji i do sądu nie wstrzymują wykonania kary z wyjątkiem pozbawienia wolności. Wykonanie kary pozbawienia wolności należy do sądu pokoju (powiatowego), któremu władza administracyjna przesyła w tym celu akta sprawy.

W b. dzielnicy pruskiej stosuje się przepisy §§ 453—458 ustawy postępowania karnego z tą różnicą, że kary wymierza władza administracyjna I instancji w granicach ustępu pierwszego niniejszego artykułu. Zarządzenie karne jest natychmiast wykonalne, z wyjątkiem kary pozbawienia wolności, i traci moc prawną z chwilą orzeczenia sądowego. Zwrot uprzednio ściągniętej grzywny może nastąpić w razie odmiennego orzeczenia sądowego dopiero po jego uprawomocnieniu.

Art. 29. Władza, określona w art. 13 — a na obszarze b. dzielnicy austriackiej władza podatkowa I instancji może niezależnie od nałożenia kary z mocy art. 28 zarządzić, aby obowiązki, których zaniedbał zarząd gminy, były spełnione na koszt gminy przez inne osoby.

Art. 30. Właściciele nieruchomości miejskich lub ich zastępcy winni w ciągu 20 dni po doręczeniu magistratowi formularzy spisowych złożyć mu listy lokatorów w dwóch egzemplarzach, a to pod rygorem skutków, wspomnianych w art. 28 i przy zastosowaniu trybu postępowania, w tym artykule przewidzianego, z tą różnicą, że do wymierzenia kar w miejsce władz administracyjnych powołane są władze skarbowe I-ej, względnie II-ej instancji; od orzeczeń tych władz dopuszczalne są odwoła-

nia do sądów okręgowych. Zarazem stosuje się analogicznie przepisy art. 29.

Karom, określonym w art. 28, ulega także każdy, kto w spisach powyższych zamieści nieprawdziwe wiadomości, przyczem co do właściwości władz, orzekających kary, stosuje się postanowienia pierwszego ustępu niniejszego artykułu.

Art. 31. Wszystkie władze i urzędy państwowe, nie wyłączając władz wojskowych oraz samorządowe, tudzież ich organa wykonawcze są obowiązane udzielać władzom skarbowym i organom poborowym pomocy przy poborze i ściąganiu daniny.

Winni naruszenia tego obowiązku, o ile nie stosuje się przepis art. 28, odpowiadają według ogólnie obowiązujących przepisów organizacyjnych, względnie służbowych.

Zabezpieczenie.

Art. 32. Cała suma należna Skarbowi Państwa od każdego płatnika z tytułu daniny, określonej w art. 2, korzysta z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z całego majątku ruchomego płatnika przed wszystkimi przywilejami i obciążeniami; suma ta może być zabezpieczona natychmiast po dokonaniu obliczenia.

Art. 33. Suma daniny, obliczona na zasadzie wielokrotności podatkowej (art. 4 i 5), korzysta z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z nieruchomości, obłożonej podatkiem podstawowym, przed wszelkimi przywilejami i obciążeniami.

Pierwszeństwo powyższe służy również daninie, przypadającej od osób prawnych, wymienionych w art. 2 części II, na nieruchomościach, będących własnością tychże osób, tudzież daninie, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 części VII, na nieruchomościach, służących celom przedsiębiorstw, wyszczególnionych w art. 12, oraz na prawach rzeczowych, związanych z temi przedsiębiorstwami.

Odpowiedzialność.

Art. 34. Jeżeli formalności przepisania tytułu własności nieruchomości albo oddzielnego obliczenia podatku z jakichkolwiek powodów nie zostały dokonane, to daninę płaci osoba, będąca faktycznie posiadaczem nieruchomości w dniu wejścia ustawy w życie.

Art. 35. Dzierżawca lub użytkownik nieruchomości ziemskiej, posiadający na niej własny inwentarz, płaci z daniny, obliczonej z tej nieruchomości: a) 50%, o ile dzierżawa, względnie użytkowanie opiera się na tytule prawnym, powstałym przed rokiem 1916; b) 40%, o ile dzierżawa, względnie użytkowanie opiera się na tytule prawnym, powstałym przed rokiem 1920; c) 30%, o ile tytuł prawny powstał w roku 1920 i czynsz dzierżawny ustalono przeważnie w gotówce, a nie w zbożu; d) 20%, o ile tytuł prawny powstał w roku 1921, jak również w tym wypadku, gdy tytuł prawny powstał przed tym rokiem, ale czynsz umówiono przeważnie w zbożu. Reszta daniny w powyższych wypadkach płaci właściciel nieruchomości ziemskiej, o ile jednak właściciel w myśl art. 52 sprzedaje część swojej nieruchomości, art. 35 nie ma zastosowania.

Wymienione w części pierwszej niniejszego artykułu obowiązki dzierżawców, względnie użytkowników, dotyczą również administratorów poręczających, choćby nie posiadali na gruncie własnego inwentarza.

Wszelkie przeciwne powyższym przepisom warunki, zawarte w odnośnych umowach, nie mają znaczenia.

Ulgi.

Art. 36. Mnożniki, ustalone w art. 4 cz. A. a), B. a) i C. a) obniża się dla powiatów, dotkniętych zniszczeniami wojennymi, do norm przewidzianych w załączniku nr. 4.

Art. 37. Płatnikom daniny, wymienionym w art. 2 części I A. a), B. a) i C. a), opłacającym z posiadanego gruntu podatek gruntowy w granicach kwot, wyszczególnionych w załączniku nr. 5, potrąca się z przypadających od nich sum daniny (art. 4 i 36) ulgi procentowe, przewidziane w części I tegoż załącznika.

Płatnikom daniny, obliczonej na zasadzie art. 6 niniejszej ustawy, potrąca się z przypadających od nich kwot daniny ulgi procentowe, przewidziane w części II rzeczony tabeli.

Art. 38. Na indywidualne ulgi i uwolnienia od daniny przeznaczają się:

1. dla płatników podatku gruntowego (art. 2 cz. I. A. a), B. a), C. a) i art. 6, szczególnie dotkniętych stratami wojennymi, — oznaczony w załączniku nr. 6 procent ogólnej sumy daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatku gruntowego w powiecie;
2. dla płatników podatku gruntowego (art. 2 cz. I A. a), B. a), C. a) i art. 6 i dla dzierżawców i użytkowników (art. 2 cz. III) dotkniętych nieszczęściami losowymi, — 2% ogólnej sumy daniny, obliczonej od płatników obu powyższych kategorii w powiecie;
3. dla płatników podatku gruntowego (art. 2 cz. I A. a), B. a), C. a) jakoteż dla dzierżawców i użytkowników (art. 2 cz. III) w powiatach, położonych na obszarze, podległym sądowi apelacyjnemu we Lwowie, z powodu strat, poniesionych w okresie 1918/1919, — 3% ogólnej sumy daniny, która przypada na ten obszar od płatników obu powyższych kategorii;
4. dla płatników, wymienionych w art. 2 cz. I A. d), B. c), C. c) (cz. II i VII — 15% ogólnej sumy daniny, przypadającej w okręgu wymiarowym od każdej z wyżej oznaczonych grup płatników;
5. dla płatników, wymienionych w art. 2 cz. I A. b) c), B. b), C. b) cz. V i VI, — 10% ogólnej sumy daniny, przypadającej w okręgu wymiarowym od każdej z wyżej oznaczonych grup płatników.

Art. 39. Prawo do korzystania z ulg i uwolnień w granicach kontyngentu, przewidzianego w art. 38 punkt I, mają ci płatnicy podatku gruntowego (art. 2 cz. I A. a), B. a), C. a) i art. 6, posiadający mniej niż 30 hektarów gruntu oraz bez względu na obszar ci płatnicy, wyszczególnieni w art. 6, którzy na skutek działań wojennych ponieśli straty większe od przeciętnych (art. 36) w powiecie, nie odbudowali się i nie doprowadzili swych gospodarstw przynajmniej w połowie do stanu przedwojennego. O ile grunty, będące własnością obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, leżą odłogiem z powodu niemożności powrotu właściciela do kraju, lub gdy gospodarstwo znajduje się w tak ciężkim położeniu, że zapłata daniny groziłaby mu ruiną, komisja obywatelska (art. 49) może udzielić całkowitego zwolnienia od daniny.

Art. 40. Prawo do korzystania z ulg i uwolnień w granicach kontyngentu przewidzianego w art. 38 punkt 2, mają pogorzely bez względu na obszar posiadanego gruntu, oraz właściciele gospodarstw rolnych poniżej 30 hektarów, których stan z powodu podeszłego wieku właściciela, śmierci głównego gospodarza, długotrwałej choroby dorosłych członków rodziny, notorycznej nędzy właściciela i t. p. jest w wyjątkowym stopniu niepomyślny, a we wschodnich województwach Rzeczypospolitej wszyscy osadnicy bez względu na wymienione w tym artykule kwalifikacje.

Art. 41. Komisje obywatelskie (art. 49) są obowiązane w granicach kontyngentu, przewidzianego w art. 33, obniżyć do połowy daninę przypadającą od płatników, wymienionych w art. 2 części I. A. a), B. a), C. a) i art. 6, będących faktycznymi posiadaczami osad nowo nabytych z parcelacji rządowej, o ile zostali zakwalifikowani przez urząd ziemski do kategorii tych, którzy w bieżącym roku nie są w stanie płacić więcej, jak 20% sumy szacunkowej nabywanego gruntu.

Art. 42. Komisje obywatelskie ustalają na zasadzie złożonych im wniosków rad gminnych, względnie zebrań gromadzkich, w jakim stosunku kontyngenty ulg, przewidziane w art. 38 punkt 1 i 2, mają być podzielone między poszczególne gminy.

Określenie wysokości ulgi dla indywidualnych płatników w gminie, względnie we wsi, należy na obszarze b. zaborów austriackiego i pruskiego do rady gminnej, a na obszarze b. zaboru rosyjskiego do zarządów gminnych przy udziale przedstawicieli zebrań gromadzkich.

Kontyngent ulg, przewidzianych w art. 38 punkt 3, rozdzielają komisje obywatelskie bezpośrednio pomiędzy poszkodowanych.

Art. 43. Organa wymiarowe, wskazane w art. 22, są obowiązane:

- a) osobom, wymienionym w art. 2 część IV, zajmującym mieszkania, składające się nie więcej niż z 2-ch pokojów, obniżyć daninę o 50%, a osobom, zajmującym tylko 1 pokój o 75%;
- b) zwolnić całkowicie od daniny, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 część IV — bezrobotnych.

Art. 44. Komisje obywatelskie (art. 49) są władne w tych wyjątkowych wypadkach, w których dopełnienie obowiązku wpłacenia daniny zagrożałoby egzystencji ekonomicznej płatników, w granicach kontyngentów, przewidzianych w art. 38, punkcie 4 i 5, udzielać płatnikom tamże wskazanym — z wyjątkiem płatników, wymienionych w ustępie drugim niniejszego artykułu, — częściowego lub całkowitego uwolnienia od daniny.

Udzielanie ulg płatnikom, wymienionym w art. 2 części II i VII, należy do dyrektora izby skarbowej. Płatnikom przysługuje prawo odwołania się do Ministra Skarbu.

Art. 45. Komisje obywatelskie są obowiązane odroczyć uiszczenie daniny, przypadającej od płatników, wymienionych w art. 2 część I. A. b) c), B. b) i C. b), najdłużej do lat 5-ciu lub do czasu wcześniejszej sprzedaży nieruchomości, za opłatą 6 odsetek za zwłokę rocznie, o ile właścicielami nieruchomości są wdowy lub sieroty, a wysokość ich ogólnego dochodu nie przekracza uposażenia służbowego urzędnika państwowego

XI stopnia płacy w danej miejscowości w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej.

Art. 46. Komisje obywatelskie są władne w wypadkach, przewidzianych w art. 44 ustępie I, zezwalać płatnikom wszystkich kategorii daniny (art. 2), prócz wymienionych w art. 2 części II i VII, na jej odroczenie lub rozłożenie na raty na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy za opłatą odsetek za zwłokę w stosunku 1% miesięcznie, o ile kwota daniny nie przekracza 100 000 marek. Przeciw orzeczeniu komisji przysługuje płatnikowi prawo odwołania się do dyrektora izby skarbowej. Odwołania należy składać właściwej władzy podatkowej w terminie 14-dniowym od dnia następnego po uwiadomieniu płatnika o decyzji komisji.

Art. 47. W wypadkach, przewidzianych w art. 44 ustęp I, prawo odraczania, lub rozkładania na raty daniny, przypadającej od osób, wymienionych w artykule 2 części II i VII, i od płatników wszystkich kategorii daniny, o ile jej kwota przenosi 100 000 marek, na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy za opłatą odsetek za zwłokę w stosunku 1% miesięcznie przysługuje dyrektorowi izby skarbowej, który może uzależnić udzielenie ulgi od uprzedniego zabezpieczenia kwoty daniny odroczonej lub rozłożonej na raty. Płatnikom przysługuje prawo odwołania się do Ministra Skarbu.

Art. 48. Ulgi, przewidziane w art. 38 punkcie 1 i 2 i w art. 39, 40 i 43, będą stosowane z urzędu, ulgi zaś, o których mowa w art. 38 punkt 3, 4, 5 i w art. 41, 44, 45, 46 i 47 — na skutek prośb płatników.

Prośby o ulgi w wypadkach, wspomnianych w art. 44 ustęp drugi i w art. 47, składać należy w ciągu 30 dni, licząc od dnia następnego po ogłoszeniu rozporządzenia wykonawczego do ustawy niniejszej, do władzy podatkowej I instancji, która je niezwłocznie, a najdalej do dnia pięciu przesyła dyrektorowi izby skarbowej wraz ze swą opinią, wszelkie zaś inne prośby składać należy we wspomnianym terminie właściwej komisji obywatelskiej.

Prośby spóźnione odrzuca się.

Komisja obywatelska, względnie dyrektor izby skarbowej, rozstrzyga sprawę w ciągu czterech tygodni po otrzymaniu prośby. Odwołania, o których mowa w art. 46, w zdaniu ostatniem, decyduje dyrektor izby skarbowej w ciągu dwóch tygodni po ich otrzymaniu.

Art. 49. W okręgach władz podatkowych I instancji tworzy się:

1. osobną komisję dla daniny, przypadającej od płatników, wymienionych w art. 2 części I A. a) b), B. a), C. a) i części III i w art. 6, jakoteż dla płatników podatku domowo-klasowego, względnie budynkowego w miasteczkach i
2. osobną komisję dla wszelkich innych kategorii daniny z wyjątkiem kategorii, wspomnianych w art. 2 części II i VII.

Skład komisji, wymienionej w punkcie 1 stanowią: delegat izby skarbowej, jako przewodniczący i sześciu członków: dwóch z pośród przedstawicieli większej własności ziemskiej, trzech z pośród mniejszej własności i jeden przedstawiciel płatników podatku gruntowego z podymnym (domowo-klasowym, budynkowym) (w miasteczkach) w osadach.

Skład komisji, wymienionej w punkcie 2 stanowią: delegat izby skarbowej, jako przewodniczący i sześciu członków: z tego po jednym przedstawicielu wielkiego i małego przemysłu, po jednym przedstawicielu hurtowego i drobnego handlu, jeden przedstawiciel własności nieruchomości miejskiej i jeden przedstawiciel lokatorów.

Członków komisji, wspomnianej w punkcie 1, deleguje sejmik (w b. dzielnicy rosyjskiej), rada powiatowa przez odpowiednie kurje (w b. dzielnicy austriackiej), wydziały powiatowe w b. dzielnicy pruskiej), zaś członków komisji, wspomnianej w punkcie 2 — rada miejska, a w siedzibie izb handlowych — izba handlowa, o ile chodzi o przedstawicieli przemysłu i handlu. Delegatami mogą być niekoniecznie członkowie wspomnianych reprezentacji samorządowych. W trybie, określonym w ustępie poprzednim niniejszego artykułu, powołuje się dla każdego członka komisji po jednym zastępcy.

O ile reprezentacje samorządowe nie ustanowią komisji w ciągu dwóch tygodni po otrzymaniu wezwania właściwej władzy skarbowej, powołuje komisję z urzędu dyrektor izby skarbowej. Uchwały komisji zapadają bezwzględnie większością głosów.

Komisja może przed powzięciem uchwały zasięgnąć opinii rzeczoznawców, których winna powołać z grona fachowców. Członkowie komisji i rzeczoznawcy są obowiązani, na wezwanie przewodniczącego, brać udział w posiedzeniach komisji i spełniać swój urząd wedle najlepszej wiedzy i sumienia. Winni nieprzybycia na posiedzenie bez usprawiedliwionego powodu ulegną grzywnie do 100.000 marek, przyczem co do trybu postępowania stosuje się odpowiednio przepisy art. 28.

Art. 50. Minister Skarbu jest władny udzielić częściowego lub zupełnego uwolnienia od daniny ze względu na prawo międzynarodowe. Również przysługuje Ministrowi Skarbu prawo stosowania zarządzeń odwetowych.

Art. 51. Danina może być wpłacona albo obligacjami 5% długoterminowej pożyczki państwowej z roku 1920 wedle ich wartości nominalnej, albo markami polskimi, albo wreszcie walutami obcymi, których gatunek i kurs przeliczenia ustali Minister Skarbu.

Art. 52. Właściciel gruntu o obszarze powyżej 15 hektarów tudzież posiadacz ordynacji (fideikomisu) ma prawo w terminie, nie dłuższym nad określony w art. 47, celem zapłacenia daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatkowej (art. 4) i w art. 6 bez względu na istniejące ustawowe, lub umowne zakazy pozbywania, jakoteż bez względu na istniejące przepisy prawne o obrocie ziemią, jednak z zastosowaniem ustawy z 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców (Dz. U. R. P. nr. 31, poz. 178), sprzedać zawodowemu rolnikom bezpośrednio, lub za pośrednictwem instytucji, które się parcelacją trudnią z upoważnienia Głównego Urzędu Ziemskiego, taką część gruntów, jaka potrzebna jest na zapłacenie daniny, a to pod warunkiem, że cena kupna będzie złożona do kasy skarbowej na pokrycie daniny, od całego gruntu przypadającej.

O zamierzonej sprzedaży mają strony, względnie sądy, zawiadomić powiatowy urząd ziemski, który ma prawo w ciągu dni 8 od otrzymania zawiadomienia założyć sprzeciw przeciwko sprze-

daży u właściwej izby skarbowej. O sprzeciwie rozstrzygają łącznie izba skarbowa z okręgowym urzędem ziemskim. W razie braku zgody pomiędzy izbą skarbową a okręgowym urzędem ziemskim decyduje Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego.

Sprzedana jednemu nabywcy działka ziemi nie może przekraczać obszaru, przewidzianego w art. 27 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. nr. 70, poz. 462).

Sprzedana w trybie powyższym część gruntów jest wolna od wszelkich ciężarów i długów, obciążających cały grunt, z wyjątkiem służebności.

Wpis prawa własności sprzedanej w trybie wspomnianym części gruntów w księdze publicznej (hipotecznej, gruntowej) nastąpi tylko w razie stwierdzenia, że danina została rzeczywiście wpłacona do kasy skarbowej.

W razie stwierdzenia fikcyjności cen sprzedażnych przy tranzakcjach, dokonywanych na podstawie niniejszego artykułu, umowy kupna-sprzedaży, bez względu na przepisanie tytułu własności na nowonabywców, będą uznane za nieważne; o nieważności ich rozstrzygają właściwe sądy na żądanie urzędów ziemskich lub skarbowych, na przypadek nieważnienia tranzakcji dotyczącej jej obszar gruntu przechodzi bezpłatnie na rzecz Państwa do dyspozycji Głównego Urzędu Ziemskiego na cele wykonania reformy rolnej.

Art. 53. O ile płatnik, wspomniany w artykule poprzednim nie zapłaci daniny w przepisanim terminie, nie uzyska ulg, wspomnianych w art. 36—50, i nie skorzysta w terminie, określonym w art. 47, z prawa, przysługującego mu w myśl poprzedniego artykułu, natenczas właściwy urząd ziemski na wniosek izby skarbowej, niezależnie od zgody płatnika, w jego zastępstwie i na jego rachunek, dokona tranzakcji, określonej w art. 52, po cenie targowej w terminie, zakreślonym przez władzę skarbową.

Art. 54. Minister Skarbu jest władny zawierać układy z płatnikami i z zrzeczeniami w przedmiocie zapłacenia daniny w trybie innym, niż wskazany w art. 17, 19, 21, 22, 23, 24, 25, 51, 52 i 53 ustawy niniejszej, przyczem odnośnie do art. 52 i 53 w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego, oraz w sprawie rozłożenia daniny od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, nie obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, wymierzonych w art. 2 części I A d), B. c) i C c), pod warunkiem jednak, aby ogólna suma daniny, przypadająca od tych płatników, była nie niższa, aniżeli przewidziane w art. 4 i art. 38 punkt 4.

Przepisy końcowe.

Art. 55. Uchyla się ustawę z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 455), tudzież ustawę z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 692).

Art. 56. Zawiesza się, począwszy od dnia 1 stycznia 1921 r., pobór państwowego podatku majątkowego, wprowadzonego ustawą z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 82 poz. 550) aż do czasu, który określili Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 57. Moc niniejszej ustawy nie rozciąga się na powiaty: brasławski i lidzki województwa nowogrodzkiego.

Art. 58. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej w porozumieniu z Ministrem tejże dzielnicy.

Art. 59. Ustawa niniejsza uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Marszałek: **Trampczyński.**

Prezydent Ministrów: **A. Ponikowski.**

Minister Skarbu: **Michalski.**

Minister Spraw Wewnętrznych: **St. Downarowicz.**

Minister b. dzielnicy pruskiej: **Wybicki.**

Załącznik Nr. 1 do art. 4 część B lit. c.

Dla celów, wymienionych w art. 4 część B lit. c, ustanawia się w b. dzielnicy austriackiej następujący podział na klasy:

A) Miejscowości klasy I:

miasta: Borysław, Drohobycz, Kraków, Lwów.

B) Miejscowości klasy II:

miasta: Biała, Chrzanów, Gorlice, Jarosław, Jasło, Kołomyja, Krosno, Nowy-Sącz, Oświęcim, Przemyśl, Rzeszów, Stanisławów z Knihinem wsią i Knikinem kolonją, Stryj, Sniatyn, Tarnów, Tarnopol;

powiaty: biański, drohobycki z wyłączeniem Borysławia, krakowski, lwowski.

C) Miejscowości klasy III:

miasta: Brody, Brzeżany, Bochnia, Buczacz, Borszczów, Busk, Czortków, Dębica, Dolina, Gródek Jagielloński, Jaworów, Kałusz, Kamionka Strumiłowa, Limanowa, Łańcut, Mielec, Mościska, Myślenice, Nowy-Targ, Podhajce, Poronin, Przemyślany, Przeworsk, Rabka, Rawa Ruska, Rohatyn, Ropczyce, Rymanów, Sambor, Sanok, Sokal, Trembowla, Wieliczka, Zaleszczyki, Zakopane, Złoczów, Żółkiew, Żywiec z Zabłociem;

powiaty: chrzanowski, gorlicki, krośnieński, nowo-sądecki, rzeszowski.

D) Miejscowości klasy IV:

wszystkie inne miejscowości.

Załącznik Nr. 2 do art. 4 część C lit. c.

Dla celów, wymienionych w art. 4 część C lit. c, ustanawia się w b. dzielnicy pruskiej następujący podział na klasy:

A) Miejscowości klasy I:

miasta: Poznań i Bydgoszcz.

B) Miejscowości klasy II:

miasta: Gniezno, Grudziądz, Inowrocław, Toruń;

powiaty: poznański i bydgoski.

C) Miejscowości klasy III:

miasta Brodnica, Chełmno, Chodzież, Chojnice, Czarnków, Działdowo, Fordon, Gdynia, Gniew, Gostyń, Grodzisk, Jarocin, Kępno, Kościerzyna, Koźmin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Luboń, Międzychód, Mogilno, Nakło, Nowy-Tomyśl, Nowe-Miasto, Oborniki, Odolanów, Ostrów, Ostrzeszów, Pleszew, Puck, Rawicz, Sępulno, Skalmierzyce, Smigiel, Śrem, Środa, Starogard, Strzelno, Swiecie, Szamotuły, Szubin, Tczew, Tuchola, Wąbrzeźno, Wągrówiec, Wejherowo, Witkowo, Wolsztyn, Września, Wyrzysk, Zbąszyń, Żnin.

D) Miejscowości klasy IV:

wszystkie inne miejscowości.

TABELA

dla obliczenia daniny, przypadającej od płatników podatku gruntowego na obszarach, wskazanych w art. 6.

	Na jedną dziesiątą przypada marek daniny
Woj. białostockie: pow. bielski	800
„ grodzieński	600
„ wołkowyski	800
„ sokólski	800
„ białostocki	800
„ białowiecki	600
Woj. nowogrodzkie: „ nieświeski	1350
„ stołpecki	1000
„ dzisneński	800
„ wileński	600
„ nowogrodzki	1000
„ słonimski	600
„ baranowicki	600
„ wołczyński	700
„ duniłowicki	800
Woj. poleskie: „ łuniniecki	700
„ kamień-koszyński	500
„ sarneński	600
„ piński	400
„ brzeski	400
„ prużański	500
„ kobryński	400
„ drohiczyński	500
„ kossowski { północna cz. 500	
„ { połudn. cz. 400	
Woj. Wołyńskie: „ ostrogski	2000
„ krzemieniecki	1800
Z wyjątkiem piaszczystych części nad lkwą z których przypada	750
pow. równeński { cz. poleska 800	
„ { cz. czarnoz. 2000	
„ horohowski	1600
„ dubieński	1600
„ łucki { cz. poleska 800	
„ { cz. czarnoziemu 1600	
„ włodz. woł. { cz. poleska 600	
„ { cz. czarnoz. 1600	
„ kowelski	400
„ lubomlski	400

Załącznik Nr. 4 do art. 36.

TABELA

powiatów, mających mnożnik zmniejszony z powodu strat wojennych.

Woj. warszawskie:			
błoński	340	sochaczewski	280
ciechanowski	305	skierniewicki	330
grójecki	355	warszawski (prawy	
lipnowski	340	brzeg Wisły)	340
łowicki	330	Woj. kieleckie:	
makowski	305	iłżecki	314
miński-mazowiecki	340	kozienicki	318
mławski	320	opoczyński	332
płocki	310	pińczowski	345
płoński	310	radomski	345
przasnyski	280	Woj. lubelskie:	
pułtuski	305	białski	210
radzyński	341	biłgorajski	310
rawski	303	chełmski	262
rypiński	340	garwoliński	340
sierpski	330	hrubieszowski	280

janowski	320	niski	210
konstantynowski	238	przemyski	200
krasnostawski	330	rawski	200
lubartowski	336	rudecki	200
lubelski	350	samborski	210
łukowski	340	sanocki	210
puławski	340	sokalski	195
radzyński	261	staro-samborski	210
siedlecki	340	tarnobrzesci	215
sokołowski	334	żółkiewski	205
tomaszowski	312		
węgrowski	340	Woj. stanisławowskie	
włodawski	180	bohorodczański	170
zamojski	325	doliniański	210
		horodeński	200
		kałuski	200
		kołomyjski	210
		kossowski	200
		nadworniański	190
		peczeniżyński	213
		rohatyński	170
		skolski	208
		śniatyński	211
		stanisławowski	170
		stryjski	200
		tłumacki	180
		turczański	220
		zydaczowski	210

Woj. białostockie:

augustowski	240
kolneński	271
łomżyński	317
ostrołęcki	240
ostrowski	310
sejneński	283
suwalski	300
szczyrzyński	293
wysoko-mazowiec.	310

Woj. pomorskie:

brodnicki	4000
działdowski	4120
lubawski	4120

Woj. krakowskie:

gorlicki	220
tarnowski	218

Woj. lwowskie:

bobrecki	210
brzozowski	213
cieszanowski	200
dobromilski	212
drohobycki	210
gródecki	190
jarosławski	220
jaworowski	220
liski	212
lwowski	210
mościski	205

Załącznik Nr. 5 do art. 37.

**TABELA
zniżek dla mniejszej własności rolnej.**

CZĘŚĆ I.

	Suma podatku gruntowego	Zniżka przy- padającej da- niny o:
W b. Królestwie Kongresowem:	do 28 mk.	75%
	powyżej 28 " 55 "	50%
	" 55 " 83 "	40%
	" 83 " 110 "	30%
	" 110 " 165 "	20%
	" 165 " 220 "	10%
W b. dzielnicy austriackiej:	do 44 mk.	75%
	powyżej 44 " 87 "	50%
	" 87 " 130 "	40%
	" 130 " 173 "	30%
	" 173 " 260 "	20%
	" 260 " 346 "	10%
W b. dzielnicy pruskiej:	do 2 mk. 20 f.	75%
	powyżej 2 mk. 20 f. " 4 " 40 "	50%
	" 4 " 40 " " 6 " 60 "	40%
	" 6 " 60 " " 8 " 80 "	30%
	" 8 " 80 " " 13 " 20 "	20%
	" 13 " 20 " " 17 " 60 "	10%

CZĘŚĆ II.

W powiatach: białostockim, białowieckim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego, w województwach: poleskim, nowogródzkim i w powiatach: kowelskim i lubomlskim województwa wołyńskiego

Posiadana przestrzeń gruntu:	Zniżka daniny:
do 5 dzies.	75%
powyżej 5 " 10 "	50%
" 10 " 15 "	40%
" 15 " 20 "	30%
" 20 " 30 "	20%
" 30 " 40 "	10%

W pozostałych powiatach województwa wołyńskiego:

	do 3 dzies.	75%
powyżej 3 " 5 "	50%	
" 5 " 10 "	40%	
" 10 " 15 "	30%	
" 15 " 20 "	20%	
" 20 " 25 "	10%	

Załącznik Nr. 6 do art. 38.

**TABELA
zniżek z tytułu indywidualnych ulg
i uwolnień, przewidzianych w art. 38,
liczba 1.**

Powiaty.	Procent zniżki
Woj. warszawskie:	
błotnicki	1%
ciechanowski	4%
grójecki	1%
lipnowski	2%
łowicki	2%
makowski	3%
miński-mazowiecki	2%
mławski	2%
płocki	3%
płoński	3%
przasnyski	4%
pułtuski	4%
radzyński	1%
rawski	3%
rypiński	2%
sierpski	2%
skierniewicki	2%
sochaczewski	4%
warszawski	1%
Woj. kieleckie:	
iżdecki	3%
jędrzejowski	1%
koński	1%
kielecki	1%
kozienicki	2%
olkuski	1%
opoczyński	2%
pińczowski	2%
radomski	2%
stopnicki	1%
Woj. lubelskie:	
białski	5%
biłgorajski	2%
chełmski	5%
garwoliński	1%
hrubieszowski	4%
janowski	2%
konstantynowski	4%
krasnostawski	2%
lubartowski	2%
lubelski	1%
łukowski	2%
puławski	2%
radzyński	4%
siedlecki	2%
sokołowski	2%

	tomaszowski	3 ⁰ / ₀
	węgrowski	2 ⁰ / ₀
	włodawski	7 ⁰ / ₀
	zamojski	3 ⁰ / ₀
Woj. łódzkie:	brzeziński	1 ⁰ / ₀
Woj. białostockie:	augustowski	4 ⁰ / ₀
	kolneński	4 ⁰ / ₀
	łomżyński	3 ⁰ / ₀
	ostrołęcki	4 ⁰ / ₀
	ostrowski	3 ⁰ / ₀
	sejneński	4 ⁰ / ₀
	suwański	4 ⁰ / ₀
	szczyrzyński	3 ⁰ / ₀
	wysoko-mazowiecki	3 ⁰ / ₀
Woj. krakowskie:	brzeski	1 ⁰ / ₀
	dąbrowski	1 ⁰ / ₀
	gorlicki	1 ⁰ / ₀
	grybowski	1 ⁰ / ₀
	jasielski	1 ⁰ / ₀
	krakowski	1 ⁰ / ₀
	pilźnieński	1 ⁰ / ₀
	tarnowski	1 ⁰ / ₀
	Powiaty	Procent zniżki.
Woj. lwowskie:	bóbrecki	1 ⁰ / ₀
	brzozowski	1 ⁰ / ₀
	cieszanowski	1 ⁰ / ₀
	dobromiński	1 ⁰ / ₀
	drohobycki	1 ⁰ / ₀
	gródecki	2 ⁰ / ₀
	jarosławski	1 ⁰ / ₀
	jaworowski	1 ⁰ / ₀
	krośnieński	1 ⁰ / ₀
	liski	1 ⁰ / ₀
	lwowski	3 ⁰ / ₀
	łańcucki	1 ⁰ / ₀
	mościcki	2 ⁰ / ₀
	niski	1 ⁰ / ₀
	przemyski	4 ⁰ / ₀
	przeworski	1 ⁰ / ₀
	rawski	3 ⁰ / ₀
	rudzki	2 ⁰ / ₀
	samborski	1 ⁰ / ₀
	sanocki	1 ⁰ / ₀
	sokalski	2 ⁰ / ₀
	staro-samborski	1 ⁰ / ₀
	tarnobrzesci	1 ⁰ / ₀
W. stanisławowski:	żółkiewski	2 ⁰ / ₀
	bohorodczański	4 ⁰ / ₀
	doliniański	2 ⁰ / ₀
	horodeński	2 ⁰ / ₀
	kałuski	3 ⁰ / ₀
	kołomyjski	2 ⁰ / ₀
	kossowski	2 ⁰ / ₀
	nadwórniański	3 ⁰ / ₀
	peczeniżyński	2 ⁰ / ₀
	rohatyński	4 ⁰ / ₀
	skolski	2 ⁰ / ₀
	śniatyński	2 ⁰ / ₀
	stanisławowski	5 ⁰ / ₀
	stryjski	3 ⁰ / ₀
	tłumacki	3 ⁰ / ₀
	turczański	1 ⁰ / ₀
	żydaczowski	2 ⁰ / ₀
Woj. tarnopolskie:	borszczowski	3 ⁰ / ₀
	brodzki	6 ⁰ / ₀
	brzeżański	6 ⁰ / ₀
	buczacki	4 ⁰ / ₀
	czortkowski	3 ⁰ / ₀
	husiatyński	3 ⁰ / ₀
	kamionecki	3 ⁰ / ₀
	podhajecki	3 ⁰ / ₀
	przemysłański	4 ⁰ / ₀

Woj. tarnopolskie:	radziejowski	3 ⁰ / ₀
	skalański	3 ⁰ / ₀
	tarnopolski	4 ⁰ / ₀
	trembowelski	3 ⁰ / ₀
	zaleszczycki	3 ⁰ / ₀
	zbaraski	2 ⁰ / ₀
	zborowski	6 ⁰ / ₀
	złoczowski	3 ⁰ / ₀
Woj. pomorskie:	brodnicki	2 ⁰ / ₀
	lubawski	2 ⁰ / ₀
	działdowski	1 ⁰ / ₀
Woj. białostockie:	białowiecki	5 ⁰ / ₀
	białostocki	5 ⁰ / ₀
	Powiaty.	Procent zniżki.
Woj. białostockie:	bielski	5 ⁰ / ₀
	grodzieński	5 ⁰ / ₀
	sokółski	5 ⁰ / ₀
	wołkowyski	5 ⁰ / ₀
Woj. nowogrodzkie:	baranowski	6 ⁰ / ₀
	duniłowicki	5 ⁰ / ₀
	dzisieński	3 ⁰ / ₀
	nieświeski	2 ⁰ / ₀
	nowogrodzki	5 ⁰ / ₀
	stonimski	5 ⁰ / ₀
	stołpecki	2 ⁰ / ₀
	wilejski	5 ⁰ / ₀
	wołyżyński	6 ⁰ / ₀
Woj. poleskie:	brzeski	6 ⁰ / ₀
	drohiczyński	5 ⁰ / ₀
	kamień-koszyrski	3 ⁰ / ₀
	kobryński	5 ⁰ / ₀
	kossowski	5 ⁰ / ₀
	łuniniecki	5 ⁰ / ₀
	piński	5 ⁰ / ₀
Woj. poleskie:	prużański	5 ⁰ / ₀
	sarnański	3 ⁰ / ₀
Woj. wołyńskie:	dubieński	5 ⁰ / ₀
	horohowski	5 ⁰ / ₀
	kowelski	6 ⁰ / ₀
	krzemieniecki	3 ⁰ / ₀
	lubolski	6 ⁰ / ₀
	łucki	5 ⁰ / ₀
	ostrogski	2 ⁰ / ₀
	równieński	2 ⁰ / ₀
	włodzimiersko-wołyński	5 ⁰ / ₀

2.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1921 r. w przedmiocie przepisów wykonawczych do ustawy o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej.

Na mocy art. 58 ustawy z dnia 16 grudnia 1921 r. o poborze nadzwyczajnej daniny państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 1 z r. 1922 poz. 1) w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej zarządza się co następuje:

CZĘŚĆ I.

Osoby, obowiązane do płacenia daniny. Podstawa obliczenia i wysokość daniny.

Do art. 2 ustawy

§ 1. Art. 2 przewiduje siedem odrębnych kategorii daniny w tem rozumieniu, że jedna i ta sama osoba może być pociągnięta do opłaty kilku różnych kategorii.

Podmiotowy obowiązek opłacania daniny przewidziany w art. 2 cz. I—V i VII ustala się według stanu w dniu ogłoszenia ustawy; podmiotowy zaś obowiązek osób wymienionych w cz. VI ocenia się według stanu między 1 paźdz. a 31 grudnia 1921 r. Do art. 2. cz. I A. a) B. a), C. i art. 34.

§ 2. Daninę, obliczoną na podstawie wielokrotności podatku gruntowego, płaci w zasadzie właściciel gruntu.

Jeżeli jednak formalności przepisania tytułu własności w księgach hipotecznych lub tabelach likwidacyjnych— o ile chodzi o b. Królestwo Kongresowe, nie zostały dokonane, lub jeżeli nie dokonano oddzielnie obliczenia podatku względnie wydzielenia jednostki płatniczej podatku gruntowego, wówczas obowiązana do opłacania daniny jest osoba, będąca faktycznym posiadaczem gruntu w dniu wejścia w życie ustawy (art. 34).

O ile zatem faktyczny posiadacz nieruchomości, choćby jeszcze nieujawniony w księgach hipotecznych, w tabelach likwidacyjnych lub w księgach podatkowych, jest władzy obliczającej daninę znany w czasie jej obliczenia, to należy dokonać obliczenia daniny już na imię tego faktycznego posiadacza.

Do art. 2 cz. I A. a).

§ 3. Daninę, obliczoną na zasadzie wielokrotności podatku gruntowego, pobiera się od wszystkich gruntów, obłożonych tym podatkiem, niezależnie od tego, czy grunt położony jest na wsi, w miasteczkach (osadach) lub w miastach poza linią przestrzeni zabudowania.

Do art. 2 cz. I A. b).

§ 4. Daninę, obliczoną na podstawie wielokrotności podatku podymnego, pobiera się tylko w miasteczkach (osadach) i to w tych, w których nie pobiera się podatku od nieruchomości miejskich.

Kto w tych miasteczkach posiada nieruchomość, składającą się tylko z budynków bez gruntów, płaci daninę, na zasadzie wielokrotności podatku podymnego.

Osoba, posiadająca w tych miejscowościach budynek i grunty o obszarze poniżej 3 morgów podlega daninie, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatku gruntowego.

Wreszcie właściciel budynku i gruntów o obszarze od 3 morgów zwyż pociągnięty będzie do opłaty daniny tylko na zasadzie wielokrotności podatku gruntowego.

Do art. 2 cz. I A. c) B. b) C. b).

§ 5. Przepisy, zawarte w § 2 niniejszego rozporządzenia, stosuje się odpowiednio do daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatku od nieruchomości miejskich, podatku domowo-czynszowego i domowo-klasowego, tudzież podatku budynkowego.

Do art. 2 cz. I A. d).

§ 6. Daninę, obliczoną na zasadzie wielokrotności zasadniczego podatku przemysłowego, pobiera się, o ile chodzi o zajęcia osobiste, tylko od zajęć, wymienionych w dodatku V do art. 368 rosyjskiej ustawy o podatku przemysłowym w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66 poz. 437).

Do art. 2 cz. I B. b).

§ 7. Daninę, obliczoną na zasadzie wielokrotności podatku domowo-czynszowego, pobiera się na całym obszarze izby skarbowej krakowskiej i lwowskiej bez różnicy, czy dom jest położony w mieście, czy w miasteczku, czy na wsi.

Do miejscowości o charakterze miejskim, w których pobiera się daninę obliczoną na zasadzie wielokrotności podatku domowo-klasowego, zalicza się—oprócz miast i miasteczek, wymienionych w ustawach krajowych b. Królestwa Galicji z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. Ust. Kraj. Nr. 24) i z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. Ust. Kraj. Nr. 51)

— miejscowości, wymienione w załączniku Nr. 1 do niniejszego rozporządzenia.

Do art. 2. cz. I. B. c).

§ 8. Dzierżawy rolnicze nie należą do przedsiębiorstw handlowych ani przemysłowych; dzierżawcy gruntów nie podlegają zatem daninie obliczonej na zasadzie wielokrotności powszechnego podatku zarobkowego, natomiast opłacają daninę na zasadzie art. 2. cz. III i art. 35.

Również nie pobiera się daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności powszechnego podatku zarobkowego, od zajęć osobistych, wymienionych w art. 2. cz. V, tudzież od przedsiębiorstw, wymienionych w cz. VII tego artykułu.

Do art. 2. cz. I. C.

§ 9. Za płatników podatku gruntowego, budynkowego i procederowego łącznie z wyszynkowym uważa się osoby, które z tytułu posiadania gruntów, budynków lub przedsiębiorstw mogą być pociągnięte do opłacania dodatków komunalnych do państwowych podatków: gruntowego, budynkowego i procederowego łącznie z przekazanym powiatom podatkiem wyszynkowym, bez względu na to, czy związki komunalne dodatki te pobierają, czy nie. Podstawą do obliczenia daniny nie mogą być specjalne podatki: gruntowy, budynkowy i procederowy łącznie ze specjalnym podatkiem wyszynkowym, wymierzone przez związki komunalne na mocy własnych statutów.

Płatnikami podatku procederowego w myśl ustawy są także przedsiębiorstwa, które w roku 1920 były zwolnione od opłaty podatku procederowego z tego powodu, że roczny przychód ich nie osiągał 1500 mk. względnie kapitał zakładowy i obrotowy — 3000 marek.

Do art. 2 cz. I. C. b).

§ 10. Do miast, miasteczek i miejscowości o charakterze miejskim zalicza się wszystkie miasta, rządzące się ustawą o ordynacji miejskiej z dnia 30 maja 1853 r., tudzież następujące gminy wiejskie: Główna, Nowe-Skalmierzyce, Strzałkowo, Winiary, Brusy, Czersk, Jabłonowo, Kartuzy, Małe Tarpie, Osie, Pelplin, Rudak, Skurcz, Zblewo, oraz obszar dworski Grudziądz-Forteca.

Do art. 2 cz. II.

§ 11. Osoby prawne, wskazane w cz. II art. 2, nie opłacają daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatkowej (art. 2 cz. I).

Do art. 2 cz. III.

§ 12. Do użytkowników nie zalicza się pracowników, którzy użytkują z gruntów, posiadanych tytułem uposażenia służbowego (np. leśnicy, gajowi i t. p.).

Na obszarze b. zaboru rosyjskiego podlegają daninie dzierżawcy i użytkownicy dóbr donacyjnych oraz duchowni, użytkujący z gruntów państwowych (parafjalnych).

Do art. 2 cz. IV.

§ 13. Za miejscowości o charakterze miejskim uważa się:

W b. zaborze rosyjskim:

miejscowości, w których pobiera się podatek od nieruchomości miejskich na mocy rosyjskiej ustawy o państwowym podatku od nieruchomości miejskich z dnia 6 czerwca 1910 r.

W b. dzielnicy austriackiej:

miasta o własnym statucie i miejscowości, zaliczone do rzędu miast i miasteczek po myśli ustaw krajowych b. Królestwa Galicji z dnia 13 marca

1889 r. (Dz. Ust. Kraj. nr. 24) i z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz. Ust. Kraj. nr. 51), oraz wszystkie miejscowości podlegające w całości podatkowi domowo-czynszowemu.

W b. dzielnicy pruskiej:

wszystkie miejscowości oznaczone w § 10 niniejszego rozporządzenia.

Do art. 2 cz. IV.

§ 14. Od lokali przemysłowych lub handlowych, zajmowanych w cudzych nieruchomościach, opłacają daninę: płatnicy podlegający daninie na zasadzie art. 2 część I A. d), B. c), C. c), tudzież osoby wymienione w art. 2 część II i VII.

Daninę pobiera się od tej osoby, która najeżdża mieszkanie (lokal) od właściciela nieruchomości względnie od prawnego zastępcy.

Osoby, posiadające więcej niż jedno stałe mieszkanie, podlegają daninie od każdego z mieszkań.

Do art. 2 cz. VI.

§ 15. Posiadanie w okresie od 1 października do 31 grudnia 1921 r., chociażby przez krótki czas i przejściowo, samochodu lub ekwipażu w mieście pociąga za sobą obowiązek opłacania daniny.

Daninie te podlegają tak osoby fizyczne jak i prawne.

Daninie podlegają właściciele samochodów we wszystkich miejscowościach, właściciele zaś ekwipaży tylko w miastach.

Miastami w rozumieniu powyższego ustępu są miejscowości, określone w §§ 10 i 13 niniejszego rozporządzenia.

Za ekwipaże uważa się przydatne do użytku karety, powozy, tak kryte jak i otwarte z zaprzęgami. Od ekwipaży bez zaprzęgu nie opłaca się daniny.

Wózki i bryczki nie podlegają daninie.

Samochody i ekwipaże, będące własnością instytucji, wymienionych w art. 3 L. 1, nie podlegają daninie.

Osoby, utrzymujące ekwipaże w miastach i posiadające gospodarstwa rolne, położone w obrębie tychże miast, nie podlegają daninie od ekwipaży.

Samochody i ekwipaże używane w celach reprezentacyjnych przez urzędników państwowych, pobierających dodatki reprezentacyjne oraz dostojników duchownych również nie podlegają daninie.

Do art. 2 cz. VII.

§ 16. Do nieruchomości, o których mowa w art. 2 cz. VII, nie należą grunty użyte pod kąpalnie i urzędzenia przedsiębiorstw, grunty fabryczne, domy, budynki fabryczne i magazynowe oraz grunty i domy, oddane do użytkowania zarządowi i pracownikom przedsiębiorstw.

Do art. 3 L. 1, 3 a.

§ 17. Od daniny są zwolnione prawnie uznane instytucje religijne, jedynie odnośnie do pomieszczeń, przeznaczonych na cele religijne i wyznaniowe, np. na kościoły, domy modlitwy, zbory, kancelarje parafjalne i t. p. Duchowieństwo, służba kościelna i t. d. podlega daninie od komornego, opłacanego za mieszkanie, wynajęte za czynszem względnie obliczanego za mieszkania, zajmowane tytułem darmym w nieruchomościach kościelnych, parafjalnych i t. d.

Do art. 3 L. 4 lit. b).

§ 18. Osoby, wymienione w tym ustępie, używające więcej aniżeli jednego samochodu do

osobistego użytku, podlegają daninie od każdego z nich.

Do art. 4 i 5.

§ 19. Podstawą obliczenia daniny jest w zasadzie całoroczna należność podatkowa z r. 1920.

W wypadkach, gdy obowiązek podatkowy powstał dopiero w r. 1921, przyjmuje się za podstawę podatek za r. 1921, obliczony w stosunku całorocznym.

Przy ustalaniu podstaw obliczenia daniny nie uwzględnia się zmniejszających należność podatkową opustów i ulg (umorzenia, odpisania), przyznanych z powodu wydarzeń wojennych, klęsk żywiołowych, nieużytkowania i t. p.

Do art. 4 A. a), B. a), C. a) i art. 6.

§ 20. Pełne mnożniki zasadnicze i progresywne będą stosowane jedynie w powiatach i gminach, niepodlegających postanowieniom art. 36. Do art. 4 A. b), c), B. b).

§ 21. Dla nieruchomości budynkowych jeszcze nieopodatkowanych ustala się kwotę podatku w trybie, przepisany w odnośnych ustawach, i na tej podstawie oblicza się sumę daniny.

Do art. 4 A. d), B. c), C. c).

§ 22. Jeżeli jedna i taż sama osoba obłożona jest podatkiem od kilku przedsiębiorstw lub od kilku zakładów (stanowisk ruchu, filji, składów i t. p.), to opłaca daninę odrębnie od każdego przedsiębiorstwa względnie zakładu.

Do art. 4 B. c), C. c).

§ 23. Najwyższa kwota daniny, obliczonej na podstawie wielokrotności powszechnego podatku zarobkowego względnie podatku procederowego, wynosi:

1. dla przedsiębiorstw handlowych we wszystkich klasach miejscowości (załącznik 1 i 2 do art. 4):

- a) dla domów bankierskich, kantorów i wszelkiego rodzaju i nazwy prywatnych przedsiębiorstw bankierskich prócz lombardów i kas pożyczkowych na zastaw ruchomości oraz kantorów wymiany, których operacje ograniczają się wyłącznie do wymiany pieniędzy . . . 2 490 000 mk.
- b) dla wszelkich innych przedsiębiorstw handlowych . . . 1 411 000 mk.

2. dla przedsiębiorstw przemysł. we wszystkich klasach miejscowości . . . 1 500 000 mk.

Najniższa kwota daniny obliczonej na podstawie wielokrotności powszechnego podatku zarobkowego względnie podatku procederowego wynosi:

- 1. dla przedsiębiorstw handlowych:
 - a) w miejscowościach I klasy . . . 6.375 mk.
 - b) " " II " . . . 4.875 "
 - c) " " III " . . . 3.750 "
 - d) " " IV " . . . 1.875 "
- 2. dla przedsiębiorstw przemysłowych:
 - a) w miejscowościach I klasy . . . 2.800 mk.
 - b) " " II " . . . 2.100 "
 - c) " " III " . . . 1.400 "
 - d) " " IV " . . . 1.050 "

Do przedsiębiorstw handlowych zalicza się między innymi przedsiębiorstwa bankowe, kredytowe, ubezpieczeniowe, komisowe, spedycyjne, restauracyjne, hotelowe, pensjonaty, kinematografy i łaźnie, a do przedsiębiorstw przemysłowych: zakłady przemysłu rolnego (młyny, cukrownie, gorzelnie), browary, przedsiębiorstwa kolejowe i tramwaje oraz wszelkiego rodzaju zakłady rzemieślnicze i t. p.

Ponieważ według ustawy rosyjskiej o państwowym podatku przemysłowym, przedsiębiorstwa o charakterze mieszanym (t. j. handlowym i przemysłowym) opłacają oddzielnie podatek od czynności handlowych a oddzielnie od czynności przemysłowych, przeto, o ile jedno i to samo przedsiębiorstwo posiada częściowo charakter przemysłowy a częściowo handlowy i obłożone jest jedną stopą podatku zarobkowego względnie procederowego należy przy stosowaniu maksymalnej względnie minimalnej granicy daniny oprzeć się na tem, jaki rodzaj czynności winien być uznany za przeważający.

Przykład: Jeżeli na obszarze b. zaboru austriackiego — fryzjer we Lwowie prowadzi zarazem handel perfumerji i od przedsiębiorstwa tego opłaca powszechny podatek zarobkowy 30 mk., to należy ustalić, czy zarobkowość ta opiera się przeważnie na pracy (goleniu, stryżeniu), czy na handlu i stosownie do tego obliczyć daninę w kwocie 2800 mk. lub 6375.

Do art. 4 C. c) 3.

§ 24. Jeżeli gminy zamiast dodatków do stawek podatku wyszynkowego, ustanowionych w § 60 ustawy o podatku procederowym, pobierają specjalny podatek wyszynkowy, należy celem obliczenia daniny przedewszystkiem owe stawki wymierzyć, a to dla przedsiębiorstw wyszynkowych, które w r. 1920 płaciły podatek procederowy lub od jego opłaty były zwolnione, odpowiednio do ich przynależności do klasy podatku procederowego w r. 1920, a dla przedsiębiorstw, które dopiero w r. 1921 płaciły podatek procederowy lub od jego opłaty były zwolnione, odpowiednio do ich przynależności do klasy podatku procederowego w r. 1921.

Podatku wyszynkowego poniżej 10 mk., wymierzonego w myśl § 61 ustawy z dn. 24 czerwca 1891 r. — przy obliczaniu daniny nie uwzględnia się.

Do art. 5.

§ 25. Przedsiębiorstwa w b. dzielnicy pruskiej, które istniały już w r. 1920, a od podatku procederowego były w tym roku zwolnione na mocy § 7 ustawy o podatku procederowym, podlegają najniższej daninie obliczonej na zasadzie art. 4 C. c), tak że w tym razie, gdy zostały opodatkowane w r. 1921.

Płatnikom podatków wyszynkowego i od handlu domokrażnego, którym podatki te wymierzono po raz pierwszy za r. 1921, należy obliczyć daninę przez pomnożenie należności podatkowej za tenże rok przez mnożniki ustalone w art. 4 C. c) p. 3 i d.

Do art. 6.

§ 26. Podział powiatów: kossowskiego, krzemienieckiego, rówieńskiego, łuckiego i włodzimiersko-wołyńskiego na części, wskazane w załączniku nr. 3 do art. 6, ustala dyrektorowie izb skarbowych w porozumieniu z wojewodami i niezwłocznie zawiadomią o tem urzędy skarbowe.

Do art. 7 cz. I.

§ 27. Osoby prawne, prowadzące przedsiębiorstwo przemysłowe, opłacają 10%-ową stawkę daniny bez względu na czas, w którym powstały.

Osoby prawne, prowadzące przedsiębiorstwo handlowe lub bankowe, opłacają 15%-ową wzglę-

dnie 10%-ową stawkę daniny zależnie od tego, czy powstały przed 1 stycznia 1920 r. czy też po tym terminie.

Do kapitału zapasowego i rezerwowego zalicza się również wszelkie rezerwy specjalne.

Do art. 7 cz. 2.

§ 28. Podstawę dla obliczenia daniny w wypadkach przewalutowania części kapitału ustala się w sposób podany w poniższym przykładzie:

Suma kapitału zakładowego, zapasowego i rezerwowego wynosi 10 milionów mk., do stanu czynnego sprawozdania wciągnięto nieruchomości nabytą w r. 1912 z kwotą 2 000 000 mk. Kwotę daniny oblicza się w następujący sposób: od kwoty 10 milionów marek odlicza się kwotę 2 miliony marek, pozostaje 8 milionów marek, do tej kwoty dolicza się iloczyn 2 000 000 razy 20 co uczyni 40 000 000 marek, ogólna zatem kwota majątku, podlegająca daninie, wynosi 48 000 000 marek.

Do art. 9.

§ 29. Podstawę obliczenia daniny stanowi zasadnicze komorne, określone w art. 2 i 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1921 r. nr. 4 poz. 19) bez opłat dodatkowych, wymienionych w art. 5 wspomnianej ustawy.

O ile chodzi o mieszkania, wyszczególnione w art. 8 ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r., to zasadnicze komorne przyjmuje się w wysokości, odpowiadającej przeciętnemu zasadniczemu komornemu za podobne mieszkania w domach, podlegających postanowieniom art. 2 i 3 wspomnianej ustawy.

Stawki 2000 mk. od każdego pokoju względnie pomieszczenia stosuje się na obszarze wskazanym w art. 6 ustawy.

Do art. 10.

§ 30. Osoby, które rozpoczęły wykonywać wolne zajęcia zawodowe dopiero w r. 1921, podlegają daninie na podstawie dochodu, obliczonego w stosunku całorocznym, a odpowiadającego dochodowi, osiągniętemu w r. 1920 przez innych płatników, wykonywujących zawód tego samego rodzaju w tych samych lub podobnych warunkach.

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej nie uwzględnia się odliczeń z art. 10 ustawy o podatku dochodowym z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. nr. 82 poz. 550).

W b. dzielnicy pruskiej za dochód uważa się zysk, obliczony w myśl § 14 ustawy pruskiej o podatku dochodowym.

Do art. 12 cz. II.

§ 31. Przez rafinerję spirytusu należy rozumieć wszystkie przedsiębiorstwa, które zajmują się oczyszczaniem względnie przeróbką oczyszczonego spirytusu.

CZEŚĆ II.

Postępowanie.

Do art. 13.

§ 32. Obliczenie daniny, przypadającej od osób, wymienionych w art. 2 część I, uskutecznia się w tym okręgu wymiarowym w którym znajduje się przedmiot podatkowy podlegający daninie, t. j. obłożony podatkiem podstawowym.

Władzą obliczającą daninę jest:

1. na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej — urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych;
2. na obszarze b. dzielnicy austriackiej — urząd podatkowy.

Izba skarbowa może jednak zlecić sporządzenie ksiąg poboru także władzom podatkowym I instancji.

O ileby w okresie obliczania daniny urzędy podatkowe zostały przekształcone na kasy skarbowe, przejdą czynności, dotyczące obliczenia daniny, na władze podatkowe I instancji.

3. Na obszarze b. dzielnicy pruskiej:

a) Magistraty miast i miasteczek oraz zarządy gmin wiejskich, wyszczególnionych w § 10 niniejszego rozporządzenia, — dla tychże miejscowości;

b) wydziały powiatowe — dla wszystkich innych miejscowości.

W b. dzielnicy rosyjskiej.

(z wyjątkiem obszaru wymienionego w art. 6).
Do art. 14, 15 i 16.

§ 33. I. Urzędy gminne dostarczą w terminie dwutygodniowym po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia władzom podatkowym I instancji, na ich żądanie, indywidualne listy rozkładu głównego podatku gruntowego za rok 1920, wymierzonego na mocy ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. nr. 71 poz. 477). Listy te obejmować mają istotnych posiadaczy gruntów w dniu ogłoszenia ustawy.

O ile w skład gminy wchodzi miasteczka (osady), to w listach rozkładu, o których mowa w ustępie poprzednim, należy co do tych miasteczek (osad) zamieścić także kwoty podatku podymnego, opłacanego przez każdego płatnika indywidualnie.

Wreszcie urzędy gminne dostarczą wykazy dzierżawców i użytkowników gruntów, o których mowa w art. 2 cz. III, i podadzą obszar gruntu, dzierżawionego względnie użytkowanego przez każdego z nich.

II. Władze podatkowe pierwszej instancji zakładają księgi poboru w dwóch egzemplarzach:

1. dla daniny, obliczonej na podstawie głównego podatku gruntowego (księga poboru I a),
2. dla daniny, obliczonej na podstawie podatku podymnego (księga poboru I b),
3. dla daniny, obliczonej na podstawie państwowego podatku od nieruchomości miejskich (księga poboru I c),
4. dla daniny, obliczonej na podstawie państwowego podatku przemysłowego (księga poboru I d).

III A. Do księgi poboru I a. wciąga się tylko samoistne jednostki podatkowe. Jako takie uważa się jednostki przyjęte do ostatniego wymiaru podatku gruntowego (art. 121—124, 174 i 202 rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich). Skutkiem tego płatnikom, opłacającym podatek gruntowy oddzielnie, oblicza się daninę indywidualnie, natomiast płatnikom, opłacającym podatek gruntowy wspólnie, oblicza się daninę zbiorowo na całą wieś, miasteczko (osadę), towarzyszwo bankowe, kolonie, cząstkowych właścicieli rozparcelowanych gruntów dworskich i t. d.; ma to zastosowanie zarówno do płatników włościańskiego, jak również dworskiego podatku gruntowego.

Do księgi poboru I a. wpisuje urząd skarbowy przede wszystkim imiennie wszystkich indywidualnych płatników daniny, t. j. tych, którym podatek gruntowy wymierzono indywidualnie.

Obliczenie daniny dla tej kategorii płatników, uskuteczni właściwy urząd skarbowy na podstawie poboru (ksiąg bierczych) podatku gruntowego z roku 1920, z uwzględnieniem wszelkich zmian, które zaszły w roku 1921, — przez pomnożenie wykazanych w nich całorocznych kwot głównego podatku gruntowego, wymierzonego w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. nr. 71 poz. 477), przez mnożniki ustanowione dla danego powiatu. Jednocześnie urząd skarbowy stosuje przy obliczaniu daniny, przypadającej od indywidualnych płatników, progresję z art. 4 A. a. ustawy względnie ulgi procentowe, przewidziane w art. 37 (załącznik nr. 5).

Następnie wpisuje się do tejsze księgi poboru te jednostki podatkowe, którym podatek gruntowy wymierzono zbiorowo. Urząd skarbowy ustala dla każdej pozycji zbiorowej (wsi, osady, kolonii i t. p.) w księdze poboru jedynie podstawy do obliczenia daniny: a) ilość morgów w każdej klasie, b) przypadający od ilości morgów w każdej klasie główny podatek gruntowy za rok 1920, c) ogólna ilość morgów, d) ogólny podatek gruntowy, wreszcie e) mnożniki (zasadniczy i progresyjny) dla danego powiatu.

Kwot daniny dla tej kategorii płatników urząd skarbowy nie oblicza.

W końcu zaś do księgi poboru I a. wpisuje urząd skarbowy imiennie dzierżawców i użytkowników gruntu, o których mowa w art. 8 cz. I L. I., i oblicza dla każdego z nich daninę podobnie jak dla innych płatników indywidualnych.

Sporządzone w trybie powyżej wskazanym księgi poboru I a. urząd skarbowy przesyła niezwłocznie zarządom gmin, załączając jednocześnie: 1) odpowiednią ilość druków (ustęp trzeci od końca niniejszego paragrafu) na sporządzenie list rozkładu, o których mowa w art. 15 ustawy, 2) tabelę zniżek z art. 37, 3) taryfę podatku gruntowego dla danego powiatu za rok 1920 według rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1920 r. (Dz. U. R. P. nr. 97, poz. 639 — załączniki I i III), 4) mnożniki (zasadniczy i progresyjny) dla danego powiatu ze sposobem ich zastosowania.

B. Po otrzymaniu księgi poboru I a. urząd gminy obowiązany jest sporządzić, przy współudziale przedstawicieli właściwych zebrań gromadzkich, w nieprzekraczalnym terminie dni 14, listy rozkładu daniny, pomiędzy poszczególnych płatników w stosunku do przypadających od każdego z nich podatków podstawowych, a w razie braku rejestru pomiarowego i sporządzonej na jego podstawie listy rozkładu podatków — na mocy uchwał przedstawicieli zebrań gromadzkich.

Przy dokonywaniu powyższego rozkładu daniny urząd gminny stosuje mnożniki, wskazane mu przez urząd skarbowy (I. 4 ustępu ostatniego części III. A. niniejszego paragrafu), i ulgi dla mniejszej własności rolnej, wyszczególnione w otrzymanej od urzędu skarbowego tabeli zniżek (L. 2 ustępu ostatniego części III A. niniejszego paragrafu), ewentualnie stosuje progresję z artykułu 4 A. a).

Listy rozkładu daniny urząd gminny sporządza na otrzymanych drukach w dwóch egzemplarzach.

Wspomniane listy rozkładu sporządzone na każdą jednostkę zbiorową (wieś, kolonję, osadę

i t. p.) oddzielnie, winny co do każdego indywidualnego posiadacza zawierać następujące dane:

1. Imię i nazwisko posiadacza gruntu,
2. ilość morgów,
3. kwotę głównego podatku gruntowego, obliczonego w myśl ustawy z d. 14 lipca 1920 r.,
4. kwotę daniny bez ulg,
5. kwotę, potrąconą na skutek przyznania ulgi, przewidzianej w art. 37 (załącznik nr. 5) ustawy,
6. ostateczną kwotę daniny, przypadającą do pobrania.

Jeden egzemplarz wspomnianych list wyklada urząd gminny łącznie z otrzymaną księgą poboru w kancelarji gminnej na przeciąg dni 14 do publicznego przejrzenia przez podatników (względnie doręcza wyciągi z list sołtysom poszczególnych wsi celem wyłożenia). Dzień wyłożenia ksiąg i list rozkładu podaje urząd gminny do wiadomości płatników daniny w gminie, jak również do wiadomości urzędu skarbowego, przesyłając mu równocześnie drugie egzemplarze list rozkładu daniny.

Podanie do wiadomości płatników dnia wyłożenia ksiąg poboru i list rozkładu odbywa się za pomocą ogłoszeń, które winny być rozlepiane na kancelarji gminnej, na domach sołtysów wzgl. na kancelarji parafjalnej.

Urząd skarbowy po otrzymaniu list rozkładu daniny sprawdza prawidłowość rozkładu na podstawie zebranego poprzednio materiału (p. I niniejszego paragrafu). W wypadkach, jeżeli rozkład był nieprawidłowy i po sprawdzeniu list rozkładu daniny okaże się, że do pobrania jest wyższa kwota daniny aniżeli rozłożona, urząd skarbowy wzywa pisemnie płatników odnośnej pozycji zbiorowej — za pośrednictwem urzędu gminnego — do dopłaty w terminach płatności daniny, wskazanych w art. 17, a o ile terminy te już minęły, — w dodatkowym terminie 14-dniowym od dnia otrzymania wezwania. Przeciwno żądaniu dopłaty przysługuje płatnikom pozycji zbiorowej prawo odwołania się do izby skarbowej w terminie i w trybie, przewidzianym w art. 16 ustawy.

IV. Księgi poboru I. b. sporządza urząd skarbowy na podstawie wspomnianych w części I ustęp drugi niniejszego paragrafu wykazów rozkładu podatku podymnego w osadzie pomiędzy poszczególnych płatników, względnie na podstawie wykazów, przedstawionych do ostatniej lustracji podymnego, przeprowadzonej w r. 1921.

Do księgi poboru I. b. należy wciągnąć wszystkich płatników podatku podymnego, posiadających w miasteczkach (osadach) budynki bez gruntu, oraz budynki z gruntem o obszarze poniżej trzech morgów, i obliczyć daninę dla każdego płatnika indywidualnie, mnożąc podstawowe podymne przypadające według stawek, wprowadzonych ustawą z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. nr. 71 poz. 477) — przez 60.

Obliczanie daniny przypadającej od płatników podatku gruntowego w miasteczkach (osadach), tak posiadających grunty o obszarze poniżej trzech morgów, jak i powyżej tego obszaru, dokonywa się w trybie wskazanym w części III A. ustęp 4, niniejszego paragrafu.

V. Księgi poboru I. c. sporządza urząd skarbowy odrębnie dla każdego miasta na podstawie ksiąg bierczych państwowego podatku od nieruchomości miejskich z r. 1920, z uwzględnieniem

wszelkich zmian zaszytych od ostatniego wymiaru tego podatku. Wiadomości o zmianach winien urząd skarbowy zasięgnąć od magistratów. W księgach poboru I. c. należy wyszczególnić wszystkich płatników indywidualnie.

Za podstawowe kwoty podatku od nieruchomości należy przyjąć kwoty, przypisane za r. 1920, a jeżeli na ten rok państwowego podatku od nieruchomości miejskich nie przypisano, kwoty przypisane za r. 1919, w obu wypadkach bez dodatków samorządowych.

VI. Księgi poboru I. d. sporządza urząd skarbowy według gmin na podstawie list płatników wzgl. księgi wymiaru i poboru zasadniczego podatku przemysłowego z r. 1921.

Do tej księgi należy wciągnąć wszystkich płatników zasadniczego podatku przemysłowego tak tych, którzy na r. 1921 wykupili, jak również tych, którzy są obowiązani wykupić za ten rok świadectwa przemysłowe z wyjątkiem osób, obowiązanych do publicznego składania rachunków (art. 2 cz. II). O ile chodzi o płatników zasadniczego podatku przemysłowego od osobistych zajęć przemysłowych, to do księgi poboru I. d. należy wciągnąć tylko płatników wymienionych w dodatku V do art. 368 rosyjskiej ustawy o podatku przemysłowym, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 6 lipca 1920 roku (Dz. U. R. P. nr. 66 poz. 437). Jako kwotę podatku podstawowego wpisać należy kwotę zasadniczego podatku przemysłowego bez dodatku samorządowego za r. 1921 wedle całorocznych stawek, wprowadzonych ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. nr. 66 poz. 437). Przyznane przez izbę skarbową przeniesienie płatnika do niższej kategorii podatku, skutkiem pierwotnego mylnego zakwalifikowania należy uwzględnić.

Sporządzone w powyższy sposób księgi poboru I. b., I. c. i I. d) urząd skarbowy przesyła właściwym zarządom gminnym (magistratom) celem wyłożenia do przejrzenia w terminie i w trybie, wskazanym w art. 15 ustawy, tudzież celem pobrania daniny.

W większych miastach, w których spodziewana jest znaczna ilość płatników daniny, określonej w art. 2 I A. c i d. ustawy wskutek czego pobór daniny przez jedną kasę miejską byłby utrudniony, winien zarząd gminy miejskiej (magistrat) w porozumieniu z właściwymi urzędami skarbowymi podzielić miasta na dzielnice i upoważnić do poboru daniny w każdej z nich odpowiednią kasę publiczną, względnie prywatną. W tym wypadku urzędy skarbowe sporządzają tyle ksiąg poboru I. c i I. d., ile kas zostało upoważnionych do poboru daniny, i każdej kasie przesyłają odpowiednią księgę poboru.

Upoważnienie kasy publicznej, względnie prywatnej następuje przez pisemne zawiadomienie zarządu gminy miejskiej, wystosowane do osób, sprawujących zarząd odnośnych kas.

W ogłoszeniach publicznych, w których ma być podany dzień wyłożenia ksiąg poboru do przejrzenia przez płatników, winno być jednocześnie zaznaczone, do jakich kas mają się zgłaszać płatnicy, zamieszkali w odpowiednich dzielnicach, okręgach policyjnych lub ulicach.

Na obszarze wymienionym w art. 6 ustawy.

Postanowienia zawarte w częściach I—VI niniejszego paragrafu stosuje się również na ob-

szarze, określonym w art. 6 ustawy z następującymi zmianami: 1) wszystkim płatnikom podatku gruntowego oblicza daninę indywidualnie urząd skarbowy na podstawie zebranych danych o ilości dziesiątyn, posiadanych w dniu ogłoszenia ustawy przez każdego płatnika, stosując przytem degresję, określoną w części 2 załącznika Nr. 5 do art. 37; zarządy gmin nie uskuteczniają zatem rozkładu daniny, o którym mowa w art. 15 ustawy, 2) księgi poboru I a, I c i I d. Urząd skarbowy przesyła miejscowemu staroście, który zarządzi wyłożenie ich w poszczególnych gminach i ściąganie daniny przez specjalne organa poborowe.

W b. dzielnicy austriackiej.

Urzędy podatkowe względnie władze podatkowe I instancji zakładają księgi poboru w dwóch egzemplarzach:

1. dla daniny, obliczonej na podstawie podatku gruntowego (księgi poboru I a).
2. dla daniny, obliczonej na podstawie podatku domowo-czynszowego i domowo-klasowego (księgi poboru I b.).
3. dla daniny, obliczonej na podstawie powszechnego podatku zarobkowego (księgi poboru I c.).

Księgi te należy zakładać na formularzach druków wspomnianych w ustępie trzecim od końca niniejszego paragrafu odpowiednio przystosowanych według wskazówek izb skarbowych we Lwowie i Krakowie.

I. Do księgi poboru I a., którą zakłada się dla każdej gminy odrębnie, wciągają urzędy podatkowe z ksiąg bierczych podatku gruntowego za r. 1920 wszystkich płatników indywidualnych.

Obliczenie daniny dla tych płatników uskutecznia urząd podatkowy na podstawie wspomnianych ksiąg bierczych za r. 1920 z uwzględnieniem wszelkich zmian, które zaszły w r. 1921, — przez pomnożenie wykazanych z nich całorocznych kwot podatku gruntowego, wymierzonego w myśl ustawy w dniu 14 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 389) przez zasadniczy mnożnik 225, a jeżeli dla danego powiatu jest przewidziany w załączniku Nr. 4 do art. 36 ustawy niższy mnożnik, to przez ten niższy mnożnik. Jednocześnie urząd podatkowy stosuje przy obliczeniu daniny ulgi procentowe (degresje), przewidziane w art. 37 ustawy — załącznik Nr. 5 cz. I ewentualnie progresje z art. 4 B. a ustawy.

W końcu do księgi poboru I a. wpisuje urząd podatkowy imiennie dzierżawców i użytkowników gruntów, o których mowa w art. 8 cz. I L. 1 ustawy, i oblicza dla każdego z nich daninę w sposób powyżej wskazany.

II. Księgi poboru I b. sporządzają władze (urzędy) wskazane przez Izby skarbowe odrębnie dla każdej gminy.

Do tych ksiąg należy wciągnąć:

- a) odnośnie do miejscowości, podlegających w całości podatkowi domowo-czynszowemu wszystkich płatników podatku czynszowego na podstawie ksiąg bierczych wzgl. tabel wymiarowych za r. 1920,
- b) odnośnie do miejscowości, nie podlegających w całości podatkowi czynszowemu o których mowa w art. 4 B. b. ustawy względnie w § 7 ustęp drugi niniejszego rozporządzenia, przedewszystkiem indywidualnych płatników podatku czynszowego na podstawie ksiąg bierczych podatku czynszowego za rok 1920, a następnie płatników podatku domowo-klasowego na podstawie ksiąg bierczych podatku domowo-klasowego za r. 1920.

c) odnośnie do wszystkich innych miejscowości tylko płatników podatku domowo-czynszowego na podstawie ksiąg bierczych tego podatku za r. 1920.

III. Księgi poboru I. c. sporządzają władze (urzędy) wskazane przez izbę skarbową dla każdej gminy odrębnie na podstawie księgi bierczej względnie protokołu wymiarowego powszechnego podatku zarobkowego z r. 1920, z uwzględnieniem zmian zaszłych w r. 1921, wpisując imiennie wszystkich płatników tej kategorii daniny w arytmetycznym porządku klas i podlegających daninie grup zarobkowości.

Obliczenie daniny dla tej kategorii płatników uskutecznia się przez pomnożenie wymierzonego za r. 1920 powszechnego podatku zarobkowego przez mnożnik 40, przyczem należy ściśle zastosować się do postanowień ostatniego ustępu art. 4 B. c. ustawy i § 23 nin. rozporządzenia.

Do powyższej księgi należy wciągnąć także osoby, określone w art. 5 ustawy i obliczyć dla nich daninę analogicznie, stosując mnożnik w tym artykule określony.

Sporządzone w powyższy sposób księgi poboru I. a., I. b. i I. c., przesyła się właściwym zarządom gminnym (magistratom) celem wyłożenia do przejrzania w terminie i w trybie wskazanym w art. 15 ustawy, tudzież celem pobrania daniny.

Co do trybu postępowania w większych miastach należy odpowiednio stosować przepisy wyżej podane dla b. dzielnicy rosyjskiej.

W b. dzielnicy pruskiej.

Magistraty względnie zarządy gminne i wydziały powiatowe zakładają księgi poboru w dwóch egzemplarzach (księga pierwsza i księga druga):

1. dla daniny, obliczonej na podstawie podatku gruntowego (księga poboru I. a.),
2. dla daniny, obliczonej na podstawie podatku procederowego (księga poboru I. c.),
3. dla daniny, obliczonej na podstawie podatku wyszynkowego (księga poboru I. c. W.),
4. dla daniny, obliczonej na podstawie podatku od handlu domokrażnego (księga poboru I. d.).

Magistraty względnie zarządy gmin wiejskich o charakterze miejskim zakładają oprócz tego księgę poboru w dwóch egzemplarzach (księga pierwsza i księga druga):

5. dla daniny, obliczonej na podstawie podatku budynkowego (księga poboru I. b.).

Wydziały powiatowe winny prowadzić księgi poboru I. a., I. c. i I. c. W. i I. d. oddzielnie dla każdej gminy i dla każdego obszaru dworskiego, prócz tego drugą księgę poboru I. a. w dwóch częściach (część pierwsza i część druga), a to część pierwszą dla płatników daniny w kwocie do 20 000 mk., część drugą dla płatników daniny w kwocie powyżej 20 000 mk.

Wydziały powiatowe przesyłają poszczególnym gminom i obszarom dworskim pierwszą księgę I. a., I. c., I. c. W. i I. d. Po upływie terminu wyłożenia gminy i obszary dworskie księgi te zwracają wydziałom powiatowym, które równocześnie przesyłają zarządom poszczególnych gmin i naczelnikom obszarów dworskich część pierwszą drugiej księgi poboru I. a. celem pobrania daniny. Część drugą, drugiej księgi poboru I. a., oraz drugą księgę poboru I. c., I. c. W. i I. d. otrzymują kasy wydziałów powiatowych celem pobrania daniny.

W miastach i gminach wiejskich o charakterze miejskim wykładają magistraty względnie zarządy gmin pierwszą księgę poboru I. a., I. b., I. c., I. c. W. i I. d. dla przejrzenia ich przez płatników, drugą księgę poboru I. a., I. b., I. c., I. c. W. i I. d. otrzymują kasy miejskie względnie gminne celem pobrania daniny.

We wszystkich dzielnicach.

Do prowadzenia ksiąg poboru służą odpowiednio przygotowane druki form. A., zaprowadzone rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. nr. 74, poz. 506).

Dzień wyłożenia ksiąg poboru względnie list rozkładu, oraz data i sposób ogłoszenia o wyłożeniu, winien być stwierdzony przez zarządy gminne na zewnętrznej stronie ksiąg poboru i podany do wiadomości władz, obliczających daninę (§ 32 niniejszego rozporządzenia).

O zmianach zachodzących w obliczonych pierwotnie kwotach daniny wskutek odwołań, sprostowań, zwolnień, przyznania ulg, winny władze, właściwe do obliczania daniny niezwłocznie zawiadamiać kasy (urzędy) powołane do poboru daniny (art. 17 ustawy), które uwidoczniają te zmiany w księgach poboru.

Do art. 15 część trzecia i art. 16.

W b. dzielnicy rosyjskiej.

§ 34. Zażalenia, o których mowa w części trzeciej art. 15 ustawy wolno wnosić poszczególnym płatnikom daniny przeciwko mylnie dokonанemu jej rozkładowi. Zażalenia te rozstrzyga urząd skarbowy ostatecznie, przyczem miarodajną jest przestżeń i klasa gruntu posiadanego przez płatnika, ustalone na podstawie rejestrów pomiarowych, ewentualnie uchwały przedstawicieli zebrań gromadzkich, tudzież stawki podatku gruntowego za r. 1920.

Odwołania, o których mowa w art. 16 ustawy mogą wnosić jednostki zbiorowe (wsie, osady, kolonje i t. d.) tudzież płatnicy indywidualni.

Spóźnionych zażaleń i odwołań nie uwzględnia się.

§ 35. Kasa, właściwa do poboru daniny jest obowiązana do przyjmowania także wpłat częściowych.

W wypadkach bezpośredniego wpłacania daniny w kasie skarbowej (urzędzie podatkowym), kasa ta (urząd) zawiadamia niezwłocznie o wpłacie właściwą kasę poborową, która odnotowuje w księdze poboru, że wpłata nastąpiła bezpośrednio w kasie skarbowej.

Kasy pobierające daninę wpisują wpłaty do ksiąg poboru, a nadto do osobnego dziennika kasowego (sumariusza) w porządku chronologicznym i wydają płatnikowi pokwitowanie.

Każda kasa, pobierająca daninę, (urząd podatkowy), może przyjmować daninę za inną właściwą kasę i powinna o tem zawiadomić właściwą kasę poborową.

Koszty egzekucyjne, liczone po myśli ustawy z dn. 7 czerwca 1921 roku (Dz. U. R. P. nr. 57, poz. 357) wpływają do kasy zarządu gminnego względnie do kasy władzy egzekwującej i winny być księgowane w osobnych pozycjach (rubrykach).

Organa, zajęte przymusowem ściąganiem daniny, posiadają wszystkie prawa i obowiązki skarbowych organów egzekucyjnych.

W szczególności organa poborowe mogą żądać pomocy policji państwowej tak przy przymusowem ściąganiu daniny w wypadkach nadzwyczajnych, np. w razie oporu płatników, jakoteż celem strzeżenia znacznych sum wpłaconej daniny w kasach niedostatecznie zaopatrzonych, jeżeli normalny dozór względnie straż bezpieczeństwa nie jest wystarczającą, tudzież dla niezbędnie potrzebnego konwoju przy przewozie znacznych sum i t. p.

O pomoc tę mogą organa poborowe zwracać się wprost do posterunku względnie komisarjatu policji państwowej.

Do art. 18.

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

§ 36. Zarządy gmin wpłacają pobrane kwoty do kasy skarbowej (urzędu podatkowego) codziennie, jeżeli suma przekroczy 500.000 mk., w innym razie, co trzy dni i to bądź bezpośrednio bądź też za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności. Na rachunek kasy skarbowej mogą zarządy gminne wpłacać zebrane kwoty daniny również do kas celnych.

Sumy pobrane przez zarządy gminne mogą być wpłacane także do rąk specjalnych poborców, którzy wykażą się dowodem osobistym oraz należytym pisemnym upoważnieniem władzy podatkowej I instancji.

W b. dzielnicy pruskiej.

Zarządy gmin wpłacają pobrane kwoty, skoro ogólna suma ich przekroczy 500.000 mk. codziennie, a w innych ratach, co trzy dni, do kasy wydziału powiatowego. Magistraty miast i zarządy gmin wiejskich o charakterze miejskim oraz wydziały powiatowe wpłacają pobrane kwoty, o ile ogólna ich suma przekroczy 1.000.000 marek, codziennie, a w innych razach, co trzy dni, do właściwej kasy skarbowej.

Do art. 19.

§ 37. Do obliczenia winni płatnicy dołączyć ostatni bilans, wyciąg z ksiąg, zawierający wszystkie dane, które stanowią podstawę obliczenia, a także spis przedmiotów, podlegających przewalutowaniu z podaniem ceny i roku ich nabycia.

Od obliczenia, dokonanego z urzędu po myśli art. 19, nie przysługuje odwołanie.

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

Izba skarbowa w Warszawie, a z ramienia izb skarbowych w Lwowie i Krakowie miejscowe administracje podatków zakładają dla każdej kasy skarbowej (urzędu podatkowego) księgi poboru daniny, przypadającej od osób wymienionych w art. 2 części II. (księga II), do której wpisują wszystkie osoby prawne, w danym okręgu daninie tej podlegające, na zasadzie aktów wymiarowych względnie katastru podatku przemysłowego, wzgl. szczególnego podatku zarobkowego.

Władze wyżej oznaczone jeden egzemplarz tych ksiąg przesyłają urzędowi skarbowym, a drugi zatrzymują u siebie.

W b. dzielnicy pruskiej.

Władze wskazane w § 32 nin. rozporządzenia winny założyć w trzech egzemplarzach księgi poboru daniny, przypadającej od osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań (księga poboru II); jeden egzemplarz tych ksiąg zatrzymują u siebie, drugi przesyłają swym kasom, trzeci właściwej izbie skarbowej (§ 39 nin. rozporządzenia).

We wszystkich dzielnicach.

§ 38. Obliczenia, o których mowa w części pierwszej art. 19, składać należy na obszarze b. dzielnicy austriackiej — działającym z ramienia izb skarbowych w Lwowie i Krakowie — miejscowym administracjom podatków; na obszarze zaś b. dzielnicy pruskiej — do właściwej izby skarbowej w Poznaniu względnie w Grudziądzu za pośrednictwem władz, wymienionych w § 32 nin. rozporządzenia, tego okręgu, w którym znajduje się siedziba zarządu wspomnianych osób prawnych.

Daninę należy wpłacać do tej kasy (urzędu), która (-y) powołaną (-y) jest do pobrania podatku przemysłowego względnie szczególnego podatku zarobkowego, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej — do kasy władzy, określonej w § 32 nin. rozporządzenia.

O każdej wpłacie tej kategorii daniny winna kasa (urząd) zawiadomić władzę powołaną do sprawdzenia obliczenia.

Do art. 20.

§ 39. Władze, którym według § 38 ustęp pierwszy należy składać obliczenia daniny, są powołane do badania prawidłowości złożonych obliczeń daniny i do dokonywania ich z urzędu w wypadkach zaniechania przez płatnika złożenia przepisanych danych.

Termin 8-tygodniowy do sprawozdania obliczenia liczy się od dnia następnego po dostarczeniu przez zarząd osoby prawnej wszelkich danych, potrzebnych do sprawdzenia.

Jeżeli dostarczone dane okażą się niewystarczającymi, winna władza sprawdzająca obliczenia zażądać ich uzupełnienia przed upływem terminu 8-tygodniowego.

W razie zażądania od płatnika dopłaty, o której mowa w art. 20 część pierwsza, władza sprawdzająca obliczenie daniny zawiadamia o tem kasy (urząd), prowadzące dalsze egzemplarze ksiąg poboru, podając w zawiadomieniu kwotę zażądaną dopłaty oraz datę doręczenia płatnikowi odpowiedniego wezwania.

Do art. 21.

W b. dzielnicy rosyjskiej.

§ 40. Władze podatkowe I instancji zakładają w dwóch egzemplarzach dla płatników, wymienionych w art. 8 część I. L. 2 i część II, osobne księgi poboru „III“, zużytkowując w tym celu dane, o których mowa w § 33 część I ustęp 3 nin. rozporządzenia.

Odwołania, o których mowa w ostatniej części art. 21, wnosi się za pośrednictwem władz, wskazanych w § 32 nin. rozporządzenia.

W b. dzielnicy pruskiej.

Do obliczenia daniny są właściwe władze wskazane w § 32 nin. rozporządzenia.

Dla tej kategorii daniny nie zakłada się osobnych ksiąg poboru, lecz oblicza się ją w księgach poboru I. a.

Do art. 22.

§ 41. Magistrat (urząd gminny) zbiera listy lokatorów, uzupełnia w miarę potrzeby na koszt właściciela nieruchomości (art. 30, część pierwsza) i przy udziale komisji sprawdza i ewentualnie prostuje wysokość zeznanego komornego na podstawie znanych mu stosunków faktycznych, przy czem wykreśla z listy lokatorów instytucji i osoby, wskazane w art. 3 L. I i 3, oraz zastosuje ulgi, przewidziane w art. 43.

Magistrat (urząd gminny) wpisuje wyniki obliczenia, dokonanego przy współudziale komisji, do obu egzemplarzy list, podsumowuje je, zarządza wyłożenie pierwszych egzemplarzy do przejrzania (art. 22, część trzecia i art. 15, część druga), drugie zaś egzemplarze doręcza kasie magistratu względnie kasom upoważnionym, jako księga poboru.

Po upływie terminu wyłożenia przesyła magistrat (urząd gminny) pierwsze egzemplarze list władzy podatkowej I instancji, która ma prawo wnieść do izby skarbowej odwołanie od wymiarów, dowodnie niesłusznych lub nieprawidłowych, w terminie dni 14-tu po otrzymaniu list.

Płatnicy wnoszą odwołania od obliczenia daniny za pośrednictwem władzy podatkowej I instancji, a w b. dzielnicy pruskiej za pośrednictwem magistratu względnie zarządu gminnego.

O nałożonych dopłatach zawiadamia izba skarbowa płatników, kasę (urząd) właściwą do poboru daniny tudzież władzę podatkową I instancji.

Do art. 23.

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

§ 42. Daninę winni płatnicy obliczyć i wpłacić do kas skarbowych (urzędów podatkowych), właściwych do pobierania podatku dochodowego od danego płatnika. Sprawdzenie obliczenia tej kategorii daniny jest obowiązkiem władzy podatkowej pierwszej instancji tego okręgu, w którym winien być skutecznie wymiar podatku dochodowego na rok 1921 dla tegoż płatnika.

Władze podatkowe zakładają dla tej kategorii daniny księgę poboru „V“ w dwóch egzemplarzach i wpisują do niej znanych względnie domniemanych płatników na podstawie materiałów, zebranych do wymiaru podatku dochodowego; jeden egzemplarz księgi poboru przesyłają kasom skarbowym (urzędom podatkowym) a drugą zatrzymują u siebie.

W b. dzielnicy pruskiej.

Dla płatników tej kategorii daniny zakłada się księgę poboru „V“ w dwóch egzemplarzach.

Do prowadzenia ksiąg poboru „V“ są powołane władze, wskazane w § 32, nin. rozporządzenia.

Władzom tym winni płatnicy składać obliczenie i do ich kas wpłacać daninę.

Odwołanie od decyzji tych władz należy wnieść za ich pośrednictwem do izby skarbowej.

Komisje wymiarowe dla podatku dochodowego są obowiązane dostarczyć władzom powyżej wspomnianym, w nieprzekraczalnym terminie 8 dni po ogłoszeniu nin. rozporządzenia, dane, potrzebne do zbadania obliczeń, składanych przez osoby osiągające dochody z samodzielnego wykonywania wolnych zajęć zawodowych.

Dokonane przez płatników obliczenia, o których mowa w art. 23, nie mogą być podstawą do wdrożenia postępowania karnego z § 72 ustawy o podatku dochodowym z dnia 19 czerwca 1906 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 259).

Do art. 24.

§ 43. Władze, prowadzące rejestrację samochodów, są obowiązane dostarczyć dane, potrzebne do sprawdzenia obliczeń daniny z art. 24 władzom podatkowym I instancji, w b. dzielnicy pruskiej władzom wskazanym w § nin. rozporządzenia, w terminie dni 14-tu po ogłoszeniu nin. rozporządzenia.

Na podstawie tych danych władza podatkowa I instancji zakłada księgę poboru „VI“ w dwóch egzemplarzach, z których jeden doręcza kasie (urzędowi) właściwej do poboru daniny.

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

Do sprawdzenia obliczonej przez płatnika daniny, ewentualnie do obliczenia jej z urzędu oraz do przyjmowania odwołań powołaną jest władza podatkowa I instancji tego okręgu, w którym mieszka płatnik.

Do kasy skarbowej tegoż okręgu należy wpłacić daninę.

W b. dzielnicy pruskiej.

Do prowadzenia ksiąg poboru „VI“ są powołane władze wskazane w § 32 nin. rozporządzenia. Władzom tym winni płatnicy składać obliczenie i do ich kas daninę wpłacać; tymże władzom należy składać odwołanie.
Do art. 25 część pierwsza.

§ 44. Państwowy urząd naftowy jest obowiązany dostarczyć danych, potrzebnych do obliczenia daniny, właściwym izbom skarbowym w ciągu 14-tu dni po ogłoszeniu nin. rozporządzenia. Na podstawie tych danych Izby skarbowe zakładają księgi poboru „VII“ w dwóch egzemplarzach, z których jeden otrzymuje Urząd podatkowy, powołany do pobrania podatku zarobkowego danego przedsiębiorstwa.

Do kasy tegoż okręgu winna być danina wpłacona.

Osoby fizyczne i prawne, wymienione w art. 2 część VII, są obowiązane złożyć władzy podatkowej I instancji w ciągu 2-tygodni po ogłoszeniu nin. rozporządzenia wykaz położonych w okręgu teje władzy nieruchomości, zwolnionych od daniny, obliczonej na zasadzie wielokrotności podatkowej.

Do art. 26.

§ 45. Po ukończeniu poboru daniny złożą zarządy gminne, (w b. dzielnicy pruskiej — władze wskazane w § 32), władzom podatkowym I instancji, (w b. dzielnicy pruskiej — izbom skarbowym), obliczenie 2%-owego udziału przysługującego im tytułem zwrotu kosztów poboru daniny; równocześnie zwrócą — przedłożą księgi poboru, w których winny być uwidocznione przy każdej pozycji pobrane kwoty, a co do kwot niepobranych, powody ich nieściągnięcia.

Władze podatkowe I instancji, w b. dzielnicy pruskiej — izby skarbowe, sprawdzą obliczenie 2%-go udziału.

Z wyjednanego we właściwym czasie kredytu wyżej wskazane władze wyasygnują gminom kwoty 2%-go udziału, po obliczeniu kosztów poboru i ściągnięcia daniny, które w toku postępowania Skarb Państwa poniósł w zastępstwie i na rachunek gmin, (w b. dzieln. pruskiej — powiatów oraz gmin).

Jeżeli przekazane zarządom gminnym, w b. dzielnicy pruskiej władzom wskazanym w § 32 nin. rozporządzenia, do ściągnięcia kwoty daniny nie zostaną w całości do kas skarbowych wpłacone, a władze podatkowe, — w b. dzielnicy pruskiej — izby skarbowe, uznają powody nieściągnięcia za nieuzasadnione, wówczas zażądają od zarządów gminnych, (w b. dzielnicy pruskiej od władz wskazanych w § 32 nin. rozporządzenia), dodatkowego ściągnięcia zaległych kwot, czyniąc od tego zależną wypłatę 2%-go udziału.

Obliczenie 2% udziału nastąpi w stosunku do pełnych kwot daniny, których pobór został powierzony gminom (w b. dzieln. pruskiej — powiatom i gminom), bez względu na to, czy wpłata daniny została dokonana za pośrednictwem organów gmin, w b. dzielnicy pruskiej władz wskazanych w § 32 i gmin), czy też bezpośrednio przez płatników do kas skarbowych (urzędów podatkowych) lub innych kas upoważnionych.

Na obszarze, o którym mowa w art. 6 ustawy, wykazy obliczenia 2%-go udziału sporządzają starostowie dla całego powiatu i po zatwierdzeniu obliczenia przez właściwego wojewodę przesyłają je urzędowi skarbowemu z wnioskiem na wypłatę, która następuje na ręce starosty. Otrzymaną kwotę dzieli starosta pomiędzy poszczególne organa poborowe stosownie do zatwierdzonego obliczenia.

W b. dzielnicy pruskiej przekazały wydziały powiatowe gminom 2%-owy udział tych kwot daniny, króre w myśl § 33 nin. rozporządzenia mają być pobrane przez zarządy gminne.
Do art. 28 ustęp czwarty.

§ 46. Administracyjne postępowanie karne, o którym mowa w art. 28, ustęp czwarty, przeprowadza się w trybie wskazanym w następujących przepisach:

1. na obszarze b. Królestwa Kongresowego — w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21-go lutego 1919 r. (Monitor Polski Nr. 46) — uzupełnionem rozporządzeniem tegoż Ministra z dnia 5 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 134) i z dnia 6-go grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 756).
2. na obszarze, określonym w art. 6 ustawy — w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1920 r. (Dz. Urz. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych Nr. 4, poz. 30 i 31), oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 31 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 633).
3. w b. dzielnicy austriackiej — w rozporządzeniu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 5-go marca 1858 r. (austr. Dz. Ust. Nr. 34) i w ustawie z dnia 12-go maja 1896 r. (austr. Dz. Ust. Nr. 101).

Do art. 28 ustęp ostatni.

§ 47. W b. dzielnicy pruskiej wymierzają kary w drodze administracyjnej następujące władze:

1. osobom wchodzącym w skład zarządów komunalnych oraz funkcjonariuszom władzy administracyjnej, sprawująca nad temi zarządami nadzór państwowy w I instancji,
2. płatnikom wspomnianym w art. 27 ustawy,
 - a) w powiatach — starosta,
 - b) w miastach wydzielonych: w Poznaniu — starosta grodzki, w innych miastach wydzielonych — prezydent miasta.

Do art. 29.

§ 48. Władze wspomniane w art. 29 ustawy, winni zawiadamiać pisemnie zarządy gminne o powodach zarządzenia, wydanego na podstawie powyższego artykułu.

Do art. 30.

§ 49. Nakład formularzy — według wzoru załącznik Nr. 2 do niniejszego paragrafu — zarządy izby skarbowe i niezwłocznie rozesłają magistratom (zarządom gminnym) za pośrednictwem władz podatkowych I instancji.

Magistraty (zarządy gminne) są obowiązane przesyłać właścicielom (administratorom) domów formularze wpisowe najpóźniej do 5-ciu dni po ich otrzymaniu.

Do art. 30 w b. dzielnicy pruskiej.

§ 50. Do wymierzenia kar w miejsce władz administracyjnych powołane są magistraty (zarządy gminne) i sądy.

Do art. 31.

§ 51. Władze wymiarowe I instancji mają prawo żądać asystencji wojska przy poborze i ściąganiu daniny w wypadkach zbiorowego oporu. W tym celu mają się te władze zwracać pisemnie do najbliższego dowództwa wojskowego za pośrednictwem władzy administracyjnej I instancji.

Do art. 32.

§ 52. Gdy dojdzie do wiadomości organów poborowych wzgl. władz wymiarowych, że płatnik daniny wyzybywa się swego majątku i wogóle gdy zachodzi uzasadniona obawa, że płatnik może udaremnić lub istotnie utrudnić ściąganie daniny — winny te organa względnie władze wezwać niezwłocznie płatnika do natychmiastowego, a więc nawet przed terminowego zapłacenia całej należności daniny lub do złożenia dostatecznego jej zabezpieczenia.

O ile płatnik nie uczyni zadość wezwaniu, wspomniane organa względnie władze dokonają zajęcia i oszacowania ruchomości płatnika, oddania pod dozór względnie przeniesienie do odpowiednich pomieszczeń, a po upływie terminów płatności daniny zarządzą sprzedaż zajętych ruchomości w drodze publicznej licytacji.

Przedmioty ulegające szybkiemu zepsuciu lub takie, których przechowanie pociąga za sobą koszty znaczne, niewspółmierne z wartością zajętych ruchomości, mogą być wcześniej sprzedane.

Do art. 34.

§ 53. Jeżeli faktyczny posiadacz nieruchomości zostanie ujawniony dopiero po sporządzeniu ksiąg poboru względnie listy rozkładu daniny, to organ poborowy wzgl. władza wymiarowa uwidacznia zaszłą zmianę w odnośnej pozycji i pobiera wzgl. ściągają daninę od ujawnionego faktycznego posiadacza.

Do art. 35.

§ 54. Za uiszczenie daniny, obliczonej z nieruchomości ziemskiej, odpowiada właściciel tejże w całości, o ile nie wykaże istnienia umowy o dzierżawę, użytkowanie lub administrację poręczającą i jej warunków, określonych w ustępie 1—2 art. 35 ustawy.

Złożenie odpowiednich dowodów przez właściciela majątku, oznaczonej w art. 13 ustawy, winno nastąpić w ciągu trzech tygodniowego terminu, określonego w tymże artykule, poczem w księdze poboru uwidocznia się rozdział kwoty daniny między właściciela i dzierżawcę względnie użytkownika (administratora poręczającego).

Dzierżawca, użytkownik względnie administrator poręczający winien wpłacić przypadającą na niego część daniny w tych samych terminach i pod temi samymi rygorami, jak i właściciel nieruchomości.

CZĘŚĆ III.

Ulgi.

Do art. 33.

§ 55. Ulgi, przewidziane w każdym z punktów art. 38 ustawy, są skontyngentowane, a ogólna suma ulg, przyznanych po myśli każdego z tych

punktów nie może przekraczać granic ustalonego kontyngentu, ale nie koniecznie musi go wyczerpywać.

Każdy z kontyngentów ulg oddzielnie ustala władza, obliczająca daninę względnie sprawdzająca jej obliczenie. Za podstawę obliczenia kontyngentu ulg należy przyjąć sumę każdej kategorii daniny, przypadającą do uiszczenia po uwzględnieniu potrąceń, jakie mogą nastąpić na skutek sprostowań, a w szczególności odwołań.

Ponieważ sprostowania mogą następować już po upływie terminu, w ciągu którego musi być ustalony kontyngent ulg, należy więc przy obliczaniu kontyngentu, przed dokonaniem sprostowań, ustalić przypuszczalną kwotę potrąceń i odliczyć ją od ogólnej, przeznaczonej dla każdej kategorii daniny sumy ulg.

Władze, obliczające daninę względnie sprawdzające jej obliczenie, winny podać do wiadomości komisji obywatelskich, o których mowa w art. 49 ustawy, kwoty ulg, ustalone w sposób wyżej przewidziany.

Jeżeli po ostatecznym ustaleniu kontyngentu ulg okaże się nadwyżka, to należy ją dodatkowo przekazać komisji obywatelskiej do dyspozycji.

W b. Królestwie Kongresowem obliczenie kontyngentów ulg dla płatników podatku gruntowego władza podatkowa I instancji uskutecznia dopiero po otrzymaniu od zarządów gminnych list rozkładu i sprawdzeniu ich (§ 33 niniejszego rozporządzenia).

Do art. 38. p. 3.

§ 56. Władze podatkowe I instancji na obszarze podległym sądowi apelacyjnemu we Lwowie, przedstawiają izbie skarbowej we Lwowie sumy kontyngentów, przypadające na ulgi i uwolnienia po myśli p. 3 art. 38 ustawy i § 55 niniejszego rozporządzenia.

Izba utworzy z nich ogólny kontyngent i rozdzieli go na poszczególne powiaty w stosunku do poniesionych przez nie strat, poczem komisje obywatelskie w każdym powiecie rozdziela przyznany kontyngent bezpośrednio między poszkodowanych (art. 42 — ustęp ostatni — ustawy).

Do art. 41.

§ 57. Ulgi dla posiadaczy osad, nowonabytych z parcelacji rządowej, udziela się z kontyngentu, określonego w art. 38 p. 2 ustawy.

Do art. 42.

§ 58. Wnioski rad gminnych, względnie zebrań gromadzkich, powinny zawierać dane, uzasadniające wysokość sum niezbędnych na ulgi dla każdej wsi wzgl. gminy, i mają być wnoszone do komisji obywatelskiej (art. 48 ustęp drugi — ustawy) niezwłocznie po upływie terminu wyłożenia ksiąg poboru i list rozkładu daniny (art. 15 — ustęp drugi — ustawy).

Wnioski później wniesione może komisja uwzględnić tylko o tyle, o ile kwoty przeznaczone do jej dyspozycji na kategorię ulg, przewidzianych w art. 38 pp. 1 i 2 ustawy, nie zostały już wyczerpane. Komisja obywatelska zawiadamia zarządy gminy (rady gminne) o wysokości kontyngentu ulg, przyznanego dla poszczególnych wsi względnie dla gminy.

Wykazy ulg, przyznanych przez zarządy gminne dla poszczególnych płatników daniny we wsi wzgl. w gminie, składają zarządy gminne władzom podatkowym I instancji, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej wydziałom powiatowym.

Do art. 43.

§ 59. Za pokoje nie uważa się kuchen, przedpokojów, spiżarni, łazienek i t. p.

Do art. 44, część druga i do art. 47 zdanie końcowe.

§ 60. Dyrektor izby skarbowej zawiadamia pisemnie o swej decyzji płatników daniny, którzy złożą podania o ulgi (art. 44 ustawy), odroczenie lub rozłożenie daniny na raty (art. 47 ustawy).

Odwołania do Ministra Skarbu można wnieść w terminie 14-dniowym od dnia następnego po uwiadomieniu płatnika o decyzji dyrektora Izby skarbowej.

Do art. 46 i 47.

§ 61. O zezwoleniu na odroczenie i rozłożenie na raty daniny, komisja obywatelska wzgl. dyrektor izby skarbowej zawiadamia właściwą władzę podatkową I instancji w b. dzielnicy pruskiej władze wskazane w § 32 nin. rozporządzenia — celem wniesienia adnotacji do ksiąg poboru daniny.

Odroczeń i rozłożeń daniny na raty nie należy przyznawać: osobom karanym za lichwę towarową i za przestępstwa, pochodzące z chęci zysku; osobom, które magazynują towary a wstrzymują ruch swoich przedsiębiorstw; osobom, które wstrzymują się ze sprzedażą towarów w celu uzyskania lepszej konjunktury; jakoteż tym właścicielom posiadłości ziemskich, którzy nie wykażą, że już sprzedali zbiory, normalnie na sprzedaż przeznaczone i t. p.

Natomiast przy przyznawaniu ulg zwracać należy uwagę na nieuszczerplenie normalnego stanu inwentarza, środków produkcji, zboża na zasiew i t. p.

Do art. 47.

§ 62. Dyrektor izby skarbowej przed zdecydowaniem prośby o ulgi winien zasięgnąć opinii właściwej komisji obywatelskiej.

Do art. 48 część druga.

§ 63. Prośby o ulgi i odroczenia, wniesione przed upływem przepisanego terminu niewłaściwie do komisji obywatelskiej, zamiast do władzy skarbowej lub odwrotnie, należy przesłać niezwłocznie powołanej do ich przyjmowania władzy względnie komisji i traktować je jako wniesione w terminie.

W b. dzielnicy pruskiej.

Władzami podatkowymi I instancji są władze wskazane w § 32 niniejszego rozporządzenia.

O ulgach, przyznanych indywidualnym płatnikom daniny bezpośrednio przez komisję obywatelską, zawiadamia komisja płatników i kasę, właściwą do pobrania daniny.

Do art. 49.

§ 64. Władze, wymienione w § 32 nin. rozp. — w b. dzielnicy pruskiej dyrektorowie izb skarbowych w Poznaniu i Grudziądzu, są obowiązane w terminie tygodniowym od dnia następnego po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia wezwać wskazane w art. 49 ustawy reprezentacje samorządowe do przeprowadzenia wyborów członków komisji obywatelskich i po upływie dwutygodniowego terminu oznaczonego w art. 49, ustęp piąty ustawy, komisje ukonstytuować. O ile reprezentacje samorządowe nie dokonają wyborów w przepisany terminie, należy — w b. dzielnicach rosyjskiej i austriackiej — niezwłocznie przedstawić dyrektorowi izby skarbowej kandydatów na członków komisji obywatelskich.

Dyrektor izby skarbowej winien ustalić skład komisji powołanej z urzędu z możliwym pośpiechem, tak aby komisje obywatelskie mogły rozpocząć swe czynności nie później, jak po upływie 30-u dni, licząc od dnia następnego po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia.

Aż do czasu ukonstytuowania się komisji obywatelskich — podania do nich skierowane przyjmują dla nich władze, na wstępie niniejszego paragrafu wspomniane.

Biurowość komisji obywatelskich prowadzi władza podatkowa I instancji b. dzielnicy pruskiej władze, wskazane w § 32 nin. rozp. Z każdego posiedzenia komisji należy spisać protokół.

Członkowie komisji i ich zastępcy pełnią swe obowiązki w zasadzie bezpłatnie, mają jednak prawo żądania zwrotu kosztów podróży i djet, które wypłaca im władza podatkowa I instancji — w b. dzielnicy pruskiej władze wskazane w § 32 nin. rozporządzenia — w wysokości określonej dla członków komisji szacunkowych do państwowego podatku dochodowego [(§ 81 rozporządzenia wykonawczego z dnia 14 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48 poz. 298) do ustawy o państwowym podatku dochodowym z 16 lipca 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 82 poz. 550)],

W b. dzielnicy rosyjskiej i austriackiej.

Delegatami izb skarbowych do komisji obywatelskich są w zasadzie naczelnicy miejscowych władz podatkowych I instancji w każdym okręgu, ich zaś zastępcami pomocnicy tychże naczelników, pełniący funkcję ich zastępców w urzędzie.

W b. dzielnicy pruskiej.

Komisję, o której mowa w art. 49 p. 1 tworzy się — przy wydziałach powiatowych na obszar całego powiatu, przy magistratach zaś miast wydzielonych na obszar miasta.

Komisję, o której mowa w art. 49 p. 2 tworzy się:

- a) przy wydziałach powiatowych na obszar powiatu z wyłączeniem miast i gmin wiejskich o charakterze miejskim,
- b) przy magistratach i zarządach gmin wiejskich o charakterze miejskim na obszar miast wzgl. gmin wiejskich.

Członków komisji przy wydziałach powiatowych delegują wydziały powiatowe. Członków komisji przy magistratach i zarządach gmin wiejskich o charakterze miejskim delegują rady miejskie względnie rady gminne.

Do art. 51.

§ 65. Wpłata daniny nie w markach polskich, lecz w innych walorach, wskazanych w art. 51 ustawy, może być skuteczniejsza jedynie w kasach skarbowych, a w b. dzielnicy pruskiej także w kasach władz, wskazanych w § 32 nin. rozporządzenia.

Przy wpłatach daniny, skuteczniejszych w obligacjach długoterminowej 5% pożyczki państwowej dolicza się wartość kuponów w dniu wpłaty wedle tabeli obrachowania.

Z walut obcych mogą być przyjmowane przy wpłacaniu daniny tylko te, które skupuje Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa, a to po ustanowionym przez nią kursie.

Począwszy od dnia 1 lutego 1922 r. aż do odwołania każdy z oddziałów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej winien co 5 dni zawiadamiać znajdujące się w jego okręgu kasy skarbowe

(w b. dzielnicy pruskiej — także kasy władz porobowych) o tem, jakie waluty obce i po jakim kursie mogą być przyjmowane na spłatę daniny.

Do art. 52.

§ 66. I. Wspomniane w art. 52 — ustęp drugi — ustawy zawiadomienia o zamierzonej sprzedaży należy kierować do tego powiatowego urzędu ziemskiego, w którego okręgu położona jest nieruchomość płatnika, zamierzającego sprzedać jej część dla zapłacenia daniny.

Zawiadomienie winno być złożone przed upływem terminu płatności pierwszej raty daniny przewidzianego w art. 17 ustawy. Termin ten może być przedłużonym w trybie określonym w art. 47 ustawy w tym wypadku, gdy sprzedawca uprawdopodobni, iż nie był jeszcze w stanie znaleźć nabywców i przytem ściśle określi, na jaki przeciąg czasu żąda przedłużenia.

Zawiadomienie, które złożyć może zarówno płatnik (względnie sąd), jakoteż działająca w imieniu płatnika instytucja, upoważniona przez Główny Urząd Ziemski do parcelacji, winno w każdym wypadku zawierać następujące dane:

1. określenie kwoty daniny, przypadającej od nieruchomości, której część ma być sprzedana;
2. oznaczenie obszaru, zarówno całej nieruchomości, jakoteż części przeznaczanej na sprzedaż;
3. wyszczególnienie użytków (rodzajów kultury), zarówno całej nieruchomości, jakoteż części przeznaczanej na sprzedaż;
4. wskazanie nabywców wzgl. nabywcy.

Nadto należy do wspomnianego zawiadomienia dołączyć:

- a) dowody obywatelstwa polskiego nabywców wzgl. nabywcy;
- b) wiarygodne zaświadczenie o zawodowości rolniczej każdego nabywcy, wystawione przez państwową lub społeczną instytucję w miejscu stałego zamieszkania nabywcy;
- c) deklarację o warunkach umowy sprzedażnej z podaniem daty i obszaru ziemi odnośnie do każdego nabywcy — w dwóch egzemplarzach;
- d) zwykły szkic parcelacyjnego podziału.

II. Powiatowy urząd ziemski jest obowiązany sprawę załatwić w ciągu 8-miu dni od otrzymania zawiadomienia, określonego w ustępie poprzednim.

O ile urząd ziemski nie czyni sprzeciwu, to winien on niezwłocznie wydać płatnikowi względnie jego zastępcy odpowiednie zaświadczenie, zamieszczone na deklaracji (p. d. ustępu poprzedniego), podpisane przez kierownika urzędu i zaopatrzone w odcisk pieczęci urzędowej.

Czyniąc sprzeciw powiatowy urząd ziemski kieruje go w powyższym terminie wraz z aktami sprawy, pismem poleconym, do właściwej izby skarbowej i zawiadamia o tem jednocześnie takimże pismem płatnika wzgl. jego zastępcę.

III. Izba skarbowa jest obowiązana w ciągu czterech tygodni po otrzymaniu sprzeciwu rozstrzygnąć sprawę na wspólnem posiedzeniu z okręgowym urzędem ziemskim.

W razie nieuwzględnienia sprzeciwu izba skarbowa niezwłocznie wydaje płatnikowi względnie jego zastępcy zamieszczone na deklaracji (p. d. ustępu I) zaświadczenie, na podstawie którego sprzedaż może nastąpić, i zawiadamia o tem powiatowy urząd ziemski.

O ile sprzeciw będzie uwzględniony, izba skarbowa niezwłocznie zawiadamia o tem zarówno płatnika, względnie jego zastępcę jakoteż powiatowy urząd ziemski. W takim wypadku sprzedaż nie będzie mogła nastąpić.

IV. O ileby w wypadkach, wspomnianych w ustępie poprzednim, okazała się różnica zdań między izbą skarbową a okręgowym urzędem ziemskim, izba skarbowa prześle sprawę w ciągu dni 8-u po odbyciu wspólnego posiedzenia Ministrowi Skarbu, załączając obie opinje.

Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego rozstrzygnie sprawę ostatecznie i zawiadomi o decyzji osoby i urzędy interesowane.

V. Przepisanie tytułu własności nieruchomości sprzedanej w trybie, określonym w punktach poprzednich nastąpić może tylko pod tym warunkiem, że płatnik względnie jego zastępcę, oprócz innych dowodów, wymaganych przy przejściu prawa własności przez ustawy hipoteczne względnie skarbowe, przedstawi następujące dokumenty:

1. zaświadczenie wspomniane w ustępie II wzgl. w ustępie III lub zaświadczenie o odrzuceniu sprzeciwu w ostatniej instancji (ustęp IV);
2. oryginalne pokwitowanie kasy skarbowej, zaświadczące, że cała cena kupna wraz z odsetkami za zwłokę (art. 47 ustawy) została wpłacona do kasy skarbowej na poczet daniny.

Wierzytelny odpis pokwitowania dołącza się do aktu sprzedaży, a oryginał pokwitowania zwraca się sprzedawcy.

Wyżej podane przepisy stosuje się także w tych wypadkach, w których sprzedaż, określona w art. 52 ustawy następuje za pośrednictwem instytucji, upoważnionej przez Główny Urząd Ziemski do przeprowadzenia parcelacji większych posiadłości ziemskich.

W b. dzielnicy austriackiej i pruskiej.

Przez wzmiankowane w art. 52, ustęp drugi ustawy, sądy należy rozumieć sądy opiekuńcze (pupilarne).

Minister Skarbu: Michalski.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej: Wybicki.

Minister Spraw Wewnętrznych: St. Downarowicz.

LISTA LOKATORÓW

zajmujących mieszkania lub pomieszczenia w dniu ogłoszenia ustawy o nadzwyczajnej daninie państwowej (nazwa miejscowości): przy ul.
w posiadłości budynkowej Nr. należącej do (nazwisko i imię)

Nr. mieszkania lub pomieszczenia (w porządku kolejnym)	Nazwisko, imię i zawód lokatora (firma przedsiębiorstwa)	Przeznaczenie lokalu (na mieszkanie, sklep, skład itd.)	Ilość pokojów (pomieszczeń)	Wysokość rocznego zasadniczego komornego placanego za rok 1921		Przedziałki te wypełnia magistrat				Uwagi
				Marek	Marek	Kwota daniny brutto	Ulgi (art 3 i 43)	Kwota daniny netto	Zapłacono (data i pozycja Dziennika przychód)	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	12	11

Podpis właściciela nieruchomości lub jego zastępcy

Powyzszą ustawę i rozporządzenie wykonawcze podaję do ogólnej wiadomości i zaznaczam ogłoszenie ich w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej nastąpiło dnia 7. stycznia 1922, wobec czego terminy padają, jak następuje:

1. W ciągu trzech tygodni, a więc do **dnia 28 stycznia b. r.**

winni być sporządzone księgi poboru dla kategorii daniny, obliczonych na podstawie wielokrotności podatków gruntowego, budynkowego, procederowego, wyszynkowego i od handlu domokrażnego (art. 2, 4, 5 i 13).

2. W następnych 14 dniach, a więc w czasie **od 29 stycznia do 11 lutego br.**

należy księgi poboru wyłożyć celem przejrzania ich przez płatników (art. 15); osobne zawiadomienia nie będą wysyłane.

3. Termin płatności pierwszej raty (połowy) daniny przypadającej wobec tego, w czasie 4 tygodni, licząc od ósmego dnia wyłożenia ksiąg poboru (art. 17), zatem

od 5 lutego do 4 marca br.

a termin płatności drugiej raty w czasie dalszych 6 tygodni zatem

od 5 marca do 15 kwietnia br.

4. Płatnicy daniny od spółek, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań (art. 2 i 7), od wolnych zawodów (art. 2 i 10), oraz od samochołów i innych pojazdów, wymienionych w ustawie (art. 2 i 11), winni kwoty daniny przypadające od nich, sami obliczyć, a obliczenia swe pod rygorem kar przedłożyć właściwym władzom w terminie 4 tygodniowym po ogłoszeniu Rozporządzenia Wykonawczego (art. 19, 23, 24 i 27), zatem w czasie

do 4 lutego br.

W przeciwnym razie będzie obliczenie dokonane z urzędu; przeciwko takiemu obliczeniu nie przysługuje płatnikom prawo odwołania (art. 19, 23 i 24).

5. Danina, obliczona przez płatników samych, jest płatna w równych ratach, pierwsza połowa jej w terminie 8-tygodniowym od dnia ogłoszenia Rozporządzenia Wykonawczego, zatem

do 4 marca br.

druga połowa w dalszych 6 tygodniach, zatem

do 15 kwietnia br.

(art. 19, 23 i 24).

6. Dzierżawcy i użytkownicy gruntów, wolnych od daniny (gruntów państwowych, samorządowych itd.) winni daninę, przypadającą od nich, również sami obliczyć w terminie wyłożenia ksiąg poboru (zob. powyżej p. 2), a zapłacić ją w trybie i w terminach, oznaczonych dla płatników, wspomnianych powyżej w p. 1. (art. 2. III i 21),

Dzierżawcy zaś i użytkownicy gruntów, podlegających daninie, nie mają obowiązku przedkładania obliczeń daniny: w myśl paragrafu 54 Rozp. Wyk. odpowiada właściciel gruntu za uiszczenie daniny w całości, o ile nie wykaże istnienia umowy o dzierżawę, użytkowanie i jej warunków (art. 35), do czego jest obowiązany w terminie trzy tygodniowym od dnia ogłoszenia Rozporządzenia Wykonawczego, zatem:

do 28 stycznia b. r.

7. W ciągu 20 dni po doręczeniu Magistratowi formularzy spisowych, co jest już uskutecznione, winni właściciele domów sporządzić listy lokatorów w 2 egzemplarzach (art. 22 i 30). Na podstawie tych list oblicza Magistrat daninę, przypadającą od lokatorów, poczem następuje publiczne wyłożenie wspomnianych list celem przejrzania przez płatników w ciągu 2 tygodni.

Pierwsza rata daniny jest płatna w ciągu 4 tygodni, licząc od ósmego dnia wyłożenia list lokatorów, druga rata w ciągu dalszych sześciu tygodni (art. 22).

Puck, dnia 9 stycznia 1922 r.

Lipski, starosta.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 października 1921 r. w przedmiocie poboru na rzecz Skarbu Państwa dodatku do podatków: gruntowego, podymnego, domowo-klasowego i budynkowego.

Na zasadzie art. 5 i 7 ustawy z d. 17 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. nr. 59, poz. 372) o poborze na rzecz Skarbu Państwa dodatku do podatków: gruntowego, podymnego, domowo-klasowego i budynkowego (Dz. U. R. P. nr. 59, poz. 372), w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej zarządza się co następuje:

I. Na obszarze b. Królestwa Polskiego.

§ 1. Wymieniony w art. 1 pod lit. a) i b) ustawy z 17 czerwca 1921 r. dodatek w wysokości 900% do podatków gruntowych, głównych i dodatkowych, dworskiego, włościańskiego tudzież z osad, oraz podymnego, dworskiego, włościańskiego i z osad, winien być pobrany w roku 1921 w terminach, ustanowionych przez właściwe izby skarbowe, za zgodą Ministerstwa Skarbu.

§ 2. Wspomniane w art. 5 ustawy ulgi przy ściąganiu wyżej wymienionego dodatku mogą być przyznawane tym jednostkom podatkowym, które ucierpiały z powodu działań lub wydarzeń wojennych, o ile szkody nie zostały wyrównane przez otrzymane sumy ubezpieczeniowe lub pomoc ze strony Skarbu w gotówce lub naturze, a skutki tych szkód trwają dotąd, w szczególności:

- a) gdy grunta ucierpiały przez urządzenie robót fortyfikacyjnych, odbywanie się na nich walk, nieobecność właścicieli, którzy zostali przymusowo wysiedleni lub pod groźbą wojsk nieprzyjacielskich oddalili się z miejsca zamieszkania, gdy straty zostały spowodowane rekwizycjami, lub rabunkiem, brakiem inwentarza roboczego i nasion do siewu, oraz, gdy lasy zostały zniszczone wskutek pożaru, działań wojennych, rekwizycji, bądź samowolnego wyrębu przez inne osoby;
- b) gdy budynki mieszkalne, gospodarcze lub przemysłowe, wskutek działań wojennych lub wywołanego nimi pożaru, stały się w całości lub częściowo niezdadne do użytku.

Ulgi mają być przyznawane stosownie do szkody i rozmiaru trwania jej skutków, przyczem całkowite lub częściowe umorzenie należności podatkowej przyznawać można, gdy właściciel przedmiotu opodatowanego nie był w stanie uruchomić swego gospodarstwa lub uruchomił je tylko w nieznacznej części w stosunku do stanu przedwojennego, oraz gdy czyniąc znaczne nakłady z własnych środków, bez pomocy ze strony Państwa, uruchomił gospodarstwa rolne, bądź też odbudował zniszczone i spalone budynki.

W wypadkach innych szkód wojennych, ulgi ogranicza się do odroczenia uiszczenia należności podatkowej lub rozłożenia spłaty jej na raty bez doliczenia odsetek na przeciąg czasu zależnie od szkód i stanu materialnego płatników.

§ 3. Co do szkód spowodowanych przez klęski żywiołowe, skutkiem których nastąpiło zniszczenie ziemiopłodów, lub spalenie się budynków, czy lasów, to ulgi w postaci umorzenia należności mogą mieć miejsce jedynie w tych wypadkach, gdy nastąpiło zniszczenie ziemiopłodów, które wychodzi poza ramy zwykłych corocznie powtarzających się uszkodzeń z powodu zjawisk

atmosferycznych, i szkoda ta przedstawia się jako istotne uszkodzenie naturalnych pódów ziemnych i leśnych odnośnej jednostki gospodarczej.

Pożar budynków może być powodem umorzenia podatku tylko w takim wypadku, jeżeli właściciel ich bez własnej winy nie mógł ich ubezpieczyć. W innych wypadkach można tylko odroczyć spłatę podatku lub rozłożyć na raty.

§ 4. Osoby obowiązane do płacenia dodatku do podatków gruntowych i podymnego, a z powodu szkód wojennych lub klęsk żywiołowych, nie mające możliwości uiszczyć we właściwym terminie przypadających od nich należności, mogą zwracać się do miejscowego urzędu skarbowego podatków i opłat z podaniem o umorzenie, odroczenie lub rozłożenie na raty wpłat z tytułu bieżących należności lub zaległości.

Do wszystkich takich podań urząd skarbowy zbiera potrzebne dane za pośrednictwem powiatowych i gminnych władz administracyjnych, oraz miejscowych oddziałów kółek rolniczych, Związku ziemian, a także przez badanie świadków i rzeczoznawców oraz sprawdzenie na gruncie rzeczywistego stanu rzeczy przez naczelnika urzędu lub jego zastępcę, a rozpatrzywszy je, rozważa konieczność zastosowania ulg, o które petenci proszą i bądź zarządza własną władzą odroczenie lub rozłożenie na raty spłaty należności, bądź też występuje w tym przedmiocie z wnioskiem do właściwej izby skarbowej, kierując się poniżej wskazanymi przepisami.

§ 5. Urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych może decydować własną władzą: 1. o odroczeniach w płaceniu należności lub zaległości i wstrzymaniu kroków egzekucyjnych na czas nie dłuższy niż pół roku; 2. o rozłożeniu na raty na czas nie dłuższy niż jeden rok takich należności Skarbu, które wynoszą jednorazowo najwyżej 25 000 mk. od właściciela majątku, lub gromady wiejskiej, a jeżeli majątek ma urządzoną hipotekę, to tylko takich zabezpieczonych na hipotekach należności skarbowych, które korzystają z przywileju, stosownie do art. 41 ustawy sejmowej z dnia 26 kwietnia 1818 r. o ustaleniu własności dóbr nieruchomości, o przywilejach i hipotekach (Dz. Pr. Król. Polsk. t. V str. 295).

§ 6. Gdy prośba dotyczy umorzenia podatków lub zaległości, bądź też odroczenia lub rozłożenia na raty sumy powyżej 25 000 mk. lub na czas dłuższy, niż wskazano w poprzednim paragrafie, urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych występuje z odpowiednim wnioskiem do właściwej izby skarbowej i załącza opinię własną oraz zebrane przez siebie dane, dotyczące sprawy.

Izba skarbowa może decydować własną władzą: 1. o umorzeniu podatku lub zaległości, które nie przewyższają — 25 000 mk. od właściciela majątku lub gromady wiejskiej; 2. o odroczeniu uiszczenia podatku, zaległości i wstrzymaniu kroków egzekucyjnych na czas nie dłuższy niż na jeden rok; 3. o rozłożeniu na raty na czas nie dłuższy niż dwa lata, takich należności skarbowych, które wynoszą jednorazowo najwyżej 100 000 mk. od właścicieli majątku lub gromady wiejskiej przy dostatecznym zabezpieczeniu tych rat.

§ 7. Na umorzenie podatku, odroczenie lub rozłożenie na raty w kwotach wyższych i na czas dłuższy, niż wskazano w § 6, izba skarbowa po-

winna wyjednać decyzję Ministerstwa Skarbu, któremu przedstawia podanie płatnika lub płatników wraz z zebranymi danymi, oraz swoim wnioskiem.

§ 8. Przy odroczeniach lub rozkładaniu na raty uiszczenia należności podatkowych i zaległości zachowują moc przepisy art. 297 i 298 rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich (ros. zbiór praw tom V wyd. 1903 roku).

Zaniechanie pobierania procentów na czas odroczenia lub rozłożenia na raty, oraz wymagane zabezpieczenia, dotyczą również wszystkich wypadków spowodowanych działaniami wojennymi, bądź też ich następstwami.

II. Na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

§ 9. Podatkiem gruntowym, obowiązującym w myśl ustawy z dnia 17 czerwca 1921 r. na obszarze b. dzielnicy pruskiej, jest podatek gruntowy, służący za podstawę do opodatkowania komunalnego na mocy ustaw: 1. z dn. 21 maja 1861 r., dotyczącej rewizji podatku gruntowego (zbiór ustaw pruskich str. 253) wraz z odnoszącymi się do niej uzupełnieniami i zmianami, 2. z dnia 14 czerwca 1893 r. o uchyleniu bezpośrednich podatków państwowych (zbiór ustaw pruskich str. 119), 3. z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (zbiór ustaw pruskich str. 152) i 4. z dnia 23 kwietnia 1906 r. o daninach powiatowych i prowincjonalnych (zbiór ustaw pruskich str. 159).

Dodatek państwowy do podatku gruntowego pobiera się od wszystkich gruntów, podlegających opłacie komunalnego podatku gruntowego, z wyjątkami i zastrzeżeniami, wynikającymi z § 10 niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Dodatek państwowy do podatku gruntowego opłacają także grunta, wolne od opłaty komunalnego podatku gruntowego na mocy specjalnych tytułów prawnych (§ 21 ustawy z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych).

Wolne od opłaty dodatku państwowego są grunta, należące do Państwa, a podlegające opłacie komunalnego podatku gruntowego w myśl § 24 ust. 1 wymienionej ustawy o daninach komunalnych.

Wolne od opłaty dodatku państwowego są również grunta, przeznaczone dla celów publicznych i użyteczności publicznej, a podlegające opłacie komunalnego podatku gruntowego, w myśl § 24 ust. 4 tejże ustawy o daninach komunalnych.

§ 11. W gminach, które dla celów opodatkowania komunalnego zaprowadziły specjalne podatki gruntowe, wolno dodatek państwowy do podatku gruntowego pobierać na podstawie podatku gminnego. Suma dodatku, stąd uzyskana, winna się równać dwustokrotnej sumie stawek państwowego podatku gruntowego.

Przepis ten ma odpowiednie zastosowanie w stosunku do obszarów dworskich, w których pobiera się specjalny powiatowy podatek gruntowy.

§ 12. Dodatek państwowy do podatku gruntowego oblicza się narówni i równocześnie z podatkiem komunalnym. W poszczególnych związkach komunalnych należy przyjąć stan wymiaru podatku gruntowego, miarodajny w roku podatkowym dla ustanowienia dodatków komunalnych, także jako podstawę do obliczenia dodatku pań-

stwowego z uwzględnieniem przepisów, zawartych w § 10 niniejszego rozporządzenia.

§ 13. Obliczenia dodatku państwowego dokonują dla gmin (miejskich i wiejskich) gminy, dla obszarów dworskich — powiaty.

§ 14. Pobór dodatku państwowego do podatku gruntowego następuje równocześnie z poborem dodatku komunalnego z zachowaniem przyjętego dla zawiadomienia płatników tegoż podatku sposobu poboru, a w szczególności sposobu zawiadamiania płatników i w terminach, ustanowionych w poszczególnych gminach dla poboru bezpośrednich podatków gminnych na mocy ustawy o daninach komunalnych, a w obszarach dworskich dla bezpośrednich podatków powiatowych na mocy ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych. Dodatek państwowy do podatku gruntowego za czas od 1 stycznia do 31 marca 1921 roku winien być zapłacony równocześnie z pierwszą ratą bezpośrednich podatków komunalnych, płatnych w roku rachunkowym 1921.

§ 15. Tytułem odszkodowania za pobór dodatku państwowego do podatku gruntowego przysługują gminom i powiatom udział w dodatku państwowym w wysokości 2%.

Udział ten otrzymuje każda gmina od pobranego przez nią dodatku państwowego, a każdy powiat od dodatku państwowego, pobranego z obszarów dworskich w powiecie.

§ 16. Gminy winny zestawić dla wszystkich gruntów, podlegających opłacie dodatku państwowego do podatku gruntowego, listy podatkowe, które mogą służyć równocześnie jako listy poborowe, o ile nie zostaną sporządzone osobne listy poborowe.

Dla obszarów dworskich zestawiają listy powiaty.

§ 17. Urzędy państwowe, powołane do wymiaru podatku gruntowego (urzędy katastralne) są zobowiązane przesyłać właściwej izbie skarbowej na początku każdego roku podatkowego według stanu z 1 stycznia, a w roku podatkowym 1921 według stanu z 1 kwietnia, wykazy sum podatku gruntowego, przypadających na poszczególne gminy i obszary dworskie z osobna oraz na poszczególne powiaty w ogólności; wykazy służyć będą za podstawę do obliczenia dodatku państwowego do podatku gruntowego. Również urzędy te zobowiązane są zawiadamiać właściwą izbę skarbową o zachodzących w ciągu roku podatkowego zmianach w stanie wymiaru podatku gruntowego.

§ 18. Dodatek państwowy do podatku gruntowego, pobrany przez gminy i obszary dworskie, winien być wpłacony do właściwych kas skarbowych w ratach kwartalnych, najpóźniej do końca każdego kwartału.

§ 19. Przepisy wykonawcze do ustawy z 17 czerwca 1921 r. w przedmiocie dodatku państwowego do podatku budynkowego, obowiązującego na obszarze b. dzielnicy pruskiej (art. 1 punkt f. ustawy z dnia 17 czerwca 1921) będą osobno wydane.

III. Na obszarze b. dzielnicy austriackiej.

§ 20. W razie całkowitego lub częściowego opisu:

- a) podatku gruntowego z powodu klęsk żywiołowych (cesarskie rozporządzenie z dnia 16 marca 1917 r. — austr. Dz. U. P. nr. 124 —

oraz rozporządzenie b. austr. Ministerstwa Skarbu z dnia 25 grudnia 1917 r. (austr. Dz. U. P. nr. 516),

b) podatku gruntowego i domowo-klasowego z powodu strat lub szkód, spowodowanych wypadkami wojennymi (cesarskie rozporządzenie z dnia 30 sierpnia 1915 – austr. Dz. U. P. nr. 254 – i rozporządzenie b. austr. Ministerstwa Skarbu z dnia 30 listopada 1915, – austr. Dz. U. P. nr. 358 – zmienione rozporządzeniem tegoż Ministerstwa z d. 23 kwietnia 1917 – austr. Dz. U. P. nr. 178 –), następuje zarazem także całkowity lub częściowy odpis 900% dodatku, przypadającego od odpisanych kwot podatkowych.

§ 21. W razie wniesienia prośby o umorzenie lub znizzenie samego 900% dodatku do podatku gruntowego lub domowo-klasowego z powodów wyszczególnionych w § 20 może być dodatek ten umorzony całkowicie, jeżeli przedmiot podatkowy nie przynosi w roku podatkowym żadnego dochodu — zaś częściowy wówczas, jeżeli przedmiot podatkowy przynosi w roku podatkowym dochód z powodu uszkodzenia mniejszy niż zwyczajnie — przyczem wysokość umorzenia dodatku do podatku gruntowego ma odpowiadać stopniowi zmniejszenia się dochodu z całego gospodarstwa. W pierwszym wypadku rozstrzyga

prośby Ministerstwo Skarbu, w drugim zaś inspektorat skarbowy, jeżeli ma być odpisana kwota do 2000 mk., a izba skarbową, jeżeli ma się odpisać kwotę wyższą.

§ 22. Przewidziany w § 58 powołanego w § 20 nin. rozporządzenia rozporządzenia b. austr. Ministerstwa Skarbu z dnia 30 listopada 1915 r. całkowity względnie częściowy odpis zaległości w podatkach gruntowym i domowo-klasowym powoduje również odpisanie zaległości w 900% dodatku do odnośnych kwot podatkowych.

§ 23. Odraczanie lub rozkładanie na raty 900% dodatku do podatków w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie należy do kompetencji tych samych władz, które są właściwe do przyznawania odnośnych ulg w dotyczącym podatku (rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dn. 12 kwietnia 1919 r., Dz. Pr. nr. 39, poz. 287 i rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z d. 26 maja 1920 r., Dz. U. nr. 60 poz. 373).

Minister Skarbu: Michalski.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej: Wybicki.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 1 stycznia 1922 r.

Lipski, starosta.

KUKURYDZĘ

w wagonowych ładunkach, oraz wszelkie towary kolonialne poleca

Dom Handlowy Bracia Mazur i Ska

BYDGOSZCZ, Jagiellońska 76, tel. 255.

Adr. telgr.: „Mazurka“

Oferty na żądanie.

∴

Oferty na żądanie.